

Vstup na vlastní riziko

Autor	Vydavatel	Licence	Vydání	Autor obálky
Išíkovi	Greenie knižnica	CC-BY-NC-ND	První (2026)	Išíkovi

O knize

Toto je tak trochu točení se za vlastním ocasem; ne a ne dobrat se cíle. Duševní balast, myšlenkový odpad, ale vcelku může být zajímavé čtení pro zvědavce na život jiného. Tady se něco jenom hledá, formuje a vzniká.

Vstup na vlastní riziko

Ten klavír začal hrát jaksi nesourodě...

Další obrázek mám hotový. Jaj, jak já oddechovala při malování! Zase žena, polonahá, svůdná. Zase další krasotinka pro Jarka. Ty akty, co má doma na fotografiích, jsou docela vulgární, nepěkné. Na mé obrázky si vždy místo najde, ačkoli říká, že jsou to lapače prachu. Je jedna ráno, dnes jsem spala taky do jedné, ale odpoledne. Byla jsem si posedět v baru, atmosféra byla příjemná, chlapi si povídali o vaření a já jsem vypila tři piva. Na pokoji v domově jsem pak dostala hlad, tak jsem snědla klobásu.

Pozitíří mám měniny, já to neoslavuju. Nejsem úplně v pohodě, na krku mám podrážděnou kůži a pod očima suchou kůži, takže mám vrásky. Zaboja to nechce přejít, zkouším různé mastičky. Nemám už tabák, zítra ho budu vydrolovat z ohorků. Je tady zima, špatně topí, tak spím ve svetru. Asi si jdu udělat studenou kávu, nemám kánev, ředitelka to zakázala kvůli porouchaným zástrčkám, ale nekteří klienti mají. Teď už nemůžu jít za Marcellem, aby mi zalil. Je mu pětáctýřicet a bydlí obpokoj. Pořád se usmívá a žertuje, má krásné oči. Na slobodě fetoval, tak ho máma dala sem. Je normální a hodný, takový malý sedláček s básnickým střevkem, většinou o sexu.

Rozmístila jsem si tady barevné světýlka, za tři týdny jsou Vánoce. Když usínám, mám pocit, že jsem dítě a bydlím s mámou. V televizi hrajou pohádky a jíme dobrůtky. Moje fantazie se toulá kolem dětských knížek pro pionýry se všelijakými návody na výrobu toho a toho, za okny je zima, a mysl mi taky ubíhá do zimní přírody, kde stopy zajíce nebo laně křížují chodník, vyšlapaný ve sněhu. V křoví jsou naplněny krmítka ovšem, prosem, na jeslích nechybí seno a kus soli. A pak usnu...

Dnes budu pít. Ne moc, jenom na náladu. Potřebuji trochu oživit večer, zítra mám měniny. Namalovala jsem celkem slušný obraz, vyzývavou ženu. Jsem v podivném stavu, asi unavená, nic se mi nechce dělat. Je to asi tím, že nemám ani tabák, ani kávu, mizernej den. Jsem vážná, moje pozornost se obrací dovnitř, do vnitřního světa.

Již o půlnoci jsem včera pila Jágra, pečovatel mi koupil čtyři polceci. Je to úžasný bylinný likér, počítám, že musel být taky pěkně drahý. Bylo mi krásně, i jemu... řekl mi, že jsem čerodějnice, díky mé puse, která neumí jenom líbat. Nahrávali jsme ve sklepě duchy, ale na nahrávce není kromě hlasitého, občasného bouchnutí nic. Už se teď ani moc nebojím, byla jsem tam mrknout, v těch dlouhých podzemních chodbách plných věcí po mrtvých, invalidních vozíků a tak podobně. Šla jsem spát o třetí, ještě jsem s ním zůstala v ošetřovně ležet na gauči, když psal záznamy o klientech a poslouchali jsme klavírní skladby. Některé jsem si pamatovala ještě z dob, kdy jsem hrávala na klavír ve škole...

... a spala jsem až do druhé odpoledne. Vzbudil mě táta telefonem, že je už tady, dnes za mnou přišel na návštěvu. A šli jsme do města.

Bóže... ve městě jsem nebyla tři roky, bydlela jsem v jiném. Teď, ještě před dvěma hodinami, jsem kráčela po ulicích, které jsou mi tak notoricky známé. Vyvolalo to ve mně

vzpomínky na můj společný život s Jarkem, tehdy jsme spolu bydleli tři léta v paneláku na třetím poschodí, v nejdívokejší části tohoto divokého města. Stalo se, že nám pod okny vybuchlo auto, mafiáni si vybavovali účty. Jenom jsme zavrčeli, že nás zase budí hluk, a spali dál. Jindy zas hulákající muž a nahlas plačící, zdrogovaná žena, vypadající jako kurva po šichtě, vybírali odpadky z košů, pravidelně do nich chodí bezdomovci a somráci, i celkem pěkně oblečení. Semaforey i místa, dokonce skoro všechny obchody jsou ty samé... s tátou jsme šli do číny, a já si koupila čizmy, umělé trsy řas na nalepování a vonné tyčinky pro Jarka. Jsem moc ráda, boty jsou nádherné a sexy. To se bude cestovat s Jarkem! Chci ho přemluvit, aby si mě v sobotu vzal domů, mám volno. Vycházky mám v úterý, čtvrtek a víkendy, od jedné do pěti. Šli bychom na vlak o dvou, pak o čtyřech nazpátky. Ty necelé dvě hodinky by jsme jenom boli spolu, ale Jardovi se moc nechce. Je už starý, chce mít v sobotu svůj klid. Ale cítím, že přijede, milování mu stojí za to. On tomu říká jebačka, takže úroveň kozla, který potřebuje jenom žrát a spát. Ale ne. Jarko skrývá za drsnými řeči křehké a senzitivní srdíčko, znám ho už devět let. Je intuitivnější jako já – co jsem žena – a stydlivější. Neustále se měnící názory, povaha i nálady. Jednou umělec, jindy dělník. Ach jo.

Je se mnou proto, neboť ví, že ho miluju až za hrob. Prý nikdy neviděl ženu tak prožívat milování, a to se mu líbí. Nežádá ode mne nic, jenom sex a lásku. Když jsem u něho, nemusím uklízet, vařit, můžu se zcela věnovat sama sobě. Nosí mi jídlo pod nos, ale já s radostí vařím. Když mám, vždy mu šoupnu nějaký peníz, abych tak zmírnila jeho výdavky na alkohol a jídlo. V poslední době nepiju moc, protože se již netrápím, jako předtím. Získávám zase sociální, pracovní a praktické zručnosti, které jsem předtím tak výborně, až excelentně ovládala. Starý domov na záhoří (které píšu s malým písmenem, protože ho nenávidím) mi vzal všechno, peníze, domov, klid, blízkých, málem zdravý rozum, úroveň a důstojnost. Noční můra, která se už nikdy nevrátí, díkům.

Poslouchám ten hluboký, osamělost si žádající Pink Floyd, vánoční světýlka mi tady barevně malují tmavý pokoj a mám tady nevýslovný pořádek, co je na mne kupodivu neuvěřitelné. Odkdy jsem tady, mám to tady jako na výstavě. I já jsem na výstavě, denně mi sem přijede asi šest lidí, sociální, když něco potřebují, kamarádi a kamarádky, Marcel pro cígu, Bětka, aby se postěžovala na bolavé klouby, pečovatelka, aby mě vzbudila ze sladkých snů. Nevím co je to za kouzlo v těch písních Pink Floyd... mívám při nich od mládí v šestnácti, kdy jsem jej poslouchala během osamělé cesty vlakem vždy asi čtyři hodiny vkuse, velmi zvláštní pocity a představy, takové surrealistické... jsou tak nádherné, že mi je často do pláče od vytržení a smutku, že je nemohu nikomu dost dobře opsat. Víš co? Zkusím je namalovat. Už jsem si celkem dobře procvičila techniku, stínování i kompozici (divné, že to takhle dokáží popsat, to jsem si vymyslela) a pustím obrazotvornost na procházku. To, co mě umístilo tady, využiju tak, aby z toho byl ošoh a ne škoda, že neumím pracovat. Když se zakousnu do úkolu, dřu do omdlení, abych dosáhla cíl. A ten bývá náročný, nelehe dosažitelný, protože si vždy vyberu něco netradičního, tu nejtěžší cestu.

Dnes nemaluju, jsem, ačkoli jsem prospala půl dne, unavená. To dělá to počasí. Ještěže mám tabák a kofolu, to se cítím bohatá. Kamarádka, sedmdesátiletá Bětka mi dala takovou teplou mikinu, že v ní i spím, i chodím ven. Vůbec

nemusím mít zimní bundu, dnes jsem měla na holém těle jenom tu mikinu a podzimní bundu.

Už měsíc mě trápí alergie, co mám na tváři a krku, dnes jsme ale s tátou koupili speciál krém a tabletky na to, tady v domově mi dokopy nic pořádného nedali. A jako mávnutí proutkem začervenání mizí, nic nesvědí. Jakýto komfort! Poslouchám zmeř písni, co mi našel mobil, Blondie, The Doors, Olympic... cítím se velmi dobře. Dnes jsem jedla jenom pařížák a teď cumlám bílou čokoládu, nejsem hladová. Vlastně to tady pociťuji skoro jako byt, domov. Teď ještě víc, když jsou za dva týdny Vánoce. Pojedu k Jarkovi, na týden. Mám objednané tři dárky. Samoohřívací nabíjecí vestu, protože pracuje venku na železnici a taky doma topí dřevem a má tam zimu. Pak servírovací soupravu na syr, ten miluje. Jsou v ní tři porcelánové misky a různé kráječe a napichovátka, a dřevěná deska. A do třetice dárková krabice s lahůdkami pro gurmány, salám, kachní maso, sušené maso, omáčka... musela jsem se optat opatrovnice, jestli na to můžu minout svoje peníze, na Jarka sto a na tátu padesátku. Jarkovi jsem chtěla koupit tu dárkovou krabici za sto, ale to by mi asi nepovolili. Budeme mít krásné svátky, já už moc nepiju, tak si tam vezmem malování a čas budu trávit tak. Jenom si musím dávat pozor na to, abych při povídání s Jarkem, jak budu malovat, nebyla až příliš upřímná, to se mi totiž často stává, že když si při malování s Bětkou povídám, neznám hranice, je to směšné, jako In vino in veritas, hihi. Jsem už od začátku adventu vzrušená, všude na mě koukají Vánoce a vzpomínky na dětství, nádherné dětství.

Těším se taky na zítra, dostanu dvacet eur, je pátek. Deset si odložím na tabák a za deset půjdu v úterý do baru. Dnes jsme se tam zastavili na půlhodinku s tátou.

Začínám být jakási zadumaná, hluboce uvolněná, přirozená a klidná, nevím, zda je to tímto obdobím, nebo dobrými podmínkami, ve kterých žiju. Je deset večer, teď psal Jarko, že „Uvidím, bože“ na mé přemlouvání. Když toto napíše, přijede. Hurá...

Byla jsem si ještě dolů schodama sebrat od pečovatelky bílý jogurt a rožek, mňam, těším se na to.

Líbí se mi Jarkův svět. Teď je už střízlivější a není tolik chlapecký, ale ta snivost v něm je pořád. Lunární Jarko. Neomezený rozlet fantazie a vznešenosti, šlechtičnosti mísený s primitivitou a nízkými pudy. To on vnáší do mého života inspiraci, magičnost okamžiku a hloubku, i touhu po samotě. Srdíčko.

Je půlnoc. Půjdu spát, ještě si něco pročtu. Tvář se mi hojí, nesvědí už. Budu se trochu věnovat vizáži, když maluju, zanedbávám se.

Ještě posedím na balkóně, su bdělá, dýchám noc všemi póry. The wall, já jsem se od dvaceti vůbec nezměnila. Jarko dobře říkal, že v životě nikoho nepotřebuju.

Proč bych se pro změnu nemohla zamýšlet i nad sebou, nejen nad druhými? Táta je zdrav, jsem strašně ráda, srdíčko už poslouchá. Když miluji, miluji bez požadavků a bez výhrad, mám na to lidi, chi. Velmi dobře se znám, okultně, psychologicky i realisticky, materiálně a vědecky. Vědu mám ráda, ale je tak k uzoufání nudná a bez života, překvapení a alogičnosti, že se jí vůbec nevěnuju. Vždy jsem měla ráda život a v umění – předtím jsem nevěděla, že se to volá umění, máma vždy říkala, že jsem nemocný blázen jako můj táta – nacházím radost. Proto se mu věnuji; pro radost. Díkůbůh mám na něj čas. Fakt, ja mám celý život neskutečně mnoho času. Proto jsem tak klidná. Já jsem vlastně nechut pracovat zdramatizovala až na nemoc. Teď, když jsem zabezpečena a za vodou, můžu si dovolit být svobodná, vnitřně svobodná.

Já jsem asi vlastně asociál. V duši. Dodržuji všechny pravidla společnosti a funguji úplně integrovaně, avšak v duši, jak se říká, mám totálně v píči. Nekoukám na televizi,

kteřou ani nemám, nezapojuju se do neustálého stoupání a klesání mých bližních, ano, jsem svobodná. Řídím se pravidly, která mi umožňují dobrý život, ale to se spíš podobá plavání; abych neutonula, plavat musím. A dost dobře stále proti proudu...

Je pět večer, teď jsem se vzbudila. Mikuláše jsem přespala, pečovatelky litaly s rožkama, svatozářemi a stromčeky na hlavě a dostala jsem balíček sladkostí v sumě asi pět eur. Dali mi peníze, tak jsem si udělala radost a objednala jsem si potřebnou kosmetiku – korektor, lepidlo a sérum na řasy a umělé řasy. Příští týden to tady budu mít.

Je deset. Koukala jsem výjimečně dlouho do mobilu, ať jsem trochu v obraze, co se ve světě děje. Lidi řeší takové pitomosti... asi z nudy a rozmazlenosti životem. Klidně by mi stačil tlačítkový mobil, nic mě neváže. Volala jsem Jarkovi, jestli zítra přijede, byl protivný a hučel, jako vždy, když mluví po telefonu. Nesnáší to. Tak uvidím, ale spíš nepřijede. Do baru jít nemůžu, nemám už peníze, jenom na tabák.

Chci vyšívat, kdysi jsem toho navyšovala hodně. Mám látku, bavlnky i vzory, mohla bych si třeba něco i na oblečení. Uvidím, jdu se jen tak motkat a přemýšlet. Pustím si zase Pink Floyd.

Sedím na balkóně a kolébá se mi celý svět. Začala jsem se poslední dny více uzavírat do sebe a vyhýbám se lidem. Cítím v sobě klidnou přirozenost a flegmatismus, přestala jsem se dokonce bát i duchů. Jakoby živel vody nahradil vzduch a země. Kdyby se mi tu teď zjevilo strašidlo, podívím se, ale nerozhází mě to. Stávám se opět takovou, jaká jsem bývala, když jsem bydlela v nájmu ve městě. Za Jarkem jsem sice chodila, ale pořád jsem od něho utíkala k sobě na byt. Teď popírá to, co mi říkal kdysi, protože si to nepamatuje, ale já mám paměť jako slon. Skoro nekomunikuji, jsem vážná a lhostejně pohodová. Tehdy lidé ode mne utíkají, protože se cítí blbě, když nic nepředstírám. Bojí se naladit na mou notu, protože by se museli vzdát své role. O svět se vůbec nestarám, ať si politici a lidé blázní. Jsem mimo toho všeho a mám z toho dobrou náladu. Nejdu s hlavním proudem, spíš tak pobývám někde na pobřeží, na pevné zemi. Spokojeností jsem osaměla. Nebo jsem spokojená, protože jsem sama..? Bouřlivá interakce s lidmi za poslední léta mne mnoho naučila, ale už je to pořád to samé dokola. Znáám lidi, ale lidi vůbec neznají mne, i když vůbec nic neskrývám. Jsem se sebou tak spokojená, že si už jenom užívám, nic pro mě není těžké.

Vojnu a koncentrák mám za sebou. Chtěli se mnou manipulovat, ale nepovedlo se; jenom jsem zpevněla, zocelila se a znovu, ah, znovu zesilněla. Čím jsem starší, tím jsem silnější a život je hezčí. Mívám až takovou dětskou radost z drobností. Je to tím, že nic neočekávám, a pak se i ta nejmenší věc navíc stane dárkem. Tady v domově mám pěkné, po čtyřech měsících už familiární vztahy i s personálem, jako na pracovišti. Fakt mi nic nevadí, a tehdy ve v mně vzniká potřeba tvořit. Kdy mi vůbec v běžném prostředí něco vadilo, že. Jsem ráda, že nežiju životy, které vidím kolem sebe. Zase jedno velké vítězství nad osudem.

Oslavuji v noci, mrazu s cigaretou, hudbou a kofolou. Mám pocit, že mi znovu narostli křídla. Co je lepšího...

Ach bože, jak já chci, aby Jarko zítra přišel... je jedinou osobou na tomto mizerném světě, při které se cítím sama sebou. Můžu dělat ty největší pitomosti, a i tak to vezme v pohodě. Lidi mám v paži, nejsem maloměšťák, ani vesničan.

Zahřívána věsta už přišla, v pondělí mi ji sociální dá. Teď zjišťuji, že se dokáži soustředit jaksi sama do sebe, nevnímat okolí a myšlenky na druhé. To jistě udělalo to malování, hodiny koncentrace na jednu věc. Vůbec nekoukám na ty debilní krátká videa na internetu a vyhýbám se rychlému

přepínání odkazů. Začala jsem číst dějové knížky, příběhy, ne jenom učebnice magie.

Volala jsem dnes s otcem, cítí se velmi dobře a dokonce obědval. To jistě způsobila ta včerejší pohoda, s jakou jsme včera nakupovali. Dávám mu dobré psychické rozpoložení, cítím to. Ne jenom na něj mám takový vplyv. Už víc lidí mi řeklo, že jsem dobrá společnice, i do nouze. Celý život zažívám, dá se říct, veselost a dobrou náladu, tak se jí snažím i navozovat. A vidím, že se mi daří. Ačkoli jsem realista, poskytuji teplo srdce a mlčící sdílení se. Rozesměji, lidé se při mně usmívají, oddechnou si, nebo ožijou. A taky dobře umím od sebe člověka odehnat, i když nejsem nepříjemná. Prostě utnu kontakt. Nesílím se do toho, abych si povídala s někým ze slušnosti, nebo že to etiketa vyžaduje. Prostě nemluví a jasně dám najavo, ať jde do prdele, chi.

Právě jsem se vrátila od Jarka... vzal si mě od baru autem, jeho bývalý šéf řídil, Jarko nemá vodičák. Strávili jsme spolu krásných pět hodin... my už si jenom tak užíváme, co život přinese. Teď mám tolik energie a motivace, že zase budu malovat. Moc se těšíme na Vánoce, budu u něj týden. Je to můj osudový muž.

No, už odešla Bětka, vynadávala se, a jsem zase, díkybůh, sama. Rozmalovala jsem si akt, ten akt, který mi máma vždy téměř zakázala malovat. Nesnášela nahotu, přítom doma běhala po sprše nahá.

Jak vidíš, hotovo. Trvalo mi to slabé dvě hodinky, velice lehký obrázek.

Já jsem se hodně změnila, odkdy Jarka znám. Už nejsem taková hluboká, jsem méně dramatická. Už taky nezažívám drama. Jakobych se na sebe dívala přes zamlžené sklo; to moje hypersenzitivní vnímání se trochu otupilo. To udělal domov. V předešlém jsem zažívala jenom zlobu a nenávisť, kolem sebe. Ale už se to dává do pořádku, už mi zase mocnější čidla.

Teď se budu rozmaznávat, i Jarka. Dnes se vrcholně spokojeně usmíval, když jsme byli zatulení do sebe... a pak si při přikládání dřeva zpíval, že láska pominula, chi. Měl rošťáckou náladu, vidím, že se těší na Vánoce. Nikdy jich neměl, první až se mnou. Hodně nám pomáhá i táta, Jarko má vlastně takového druhého otce. Jsem tomu moc ráda, protože můj bratr se odcizil všem v rodině a tak má táta syna – Jarka. Dobré to je.

Půjdu spát, je půlnoc a promilovali jsme divoce asi hodinu. Ach, jaká jsem naplněná... musím malovat svoje pocity, ne jenom kopírovat a pozměnit. Jdu číst a pak usnu. Barevné světlušky přinesou mi krásný sen...

Byl, až do deseti. Teď jsem přišla z baru. Zlatý Vilko mi půjčil euro padesát na pivo, lépe řečeno – dal. Pak přišel Lubomír a vzal mi dvě piva. Řešili jsme jeho zamilovanost do jedné dámy. Je to velké dítě, ještě mi nabalil konzervu masa. Tu nahou ženu dám jemu, dokonce Mon Cherri mi dal k bývalým měninám. Má dobrou energii, lidomil. Přišla jsem teď mírně přiočilá, Vilkovi jsem dala obrázek Indky, který jsem malovala v třicítce. Poslouchám zase Pink Floyd, a těším se na telefonát Jarkovi. Snad nebude nadávat, hihi. Jsem rozkošnická, mlsala bych materiálně. Ještě budu malovat, udělala jsem prostitutku, jak kouří na balkóně, půjde do baru Vilkovi.

Dnes mě Vilko vážil, mám osmapadesát kilo, supr. Už vystrízlivívám, za chvíli půjdu malovat. Volala jsem Jarkovi, telefonát krásný, uvolněný a upřímný. Povídám mu; řekni mi něco pěkného... a on na to – Dva týdny. Ví, že se moc těší, možná tak jako já. Zas nám něco krásně oživí vztah, promilujeme se až pod zem, hihi!

Joj, zítra mi možná přijede kosmetika, co jsem si objednala. Jen aby mi do čtvrtku vydržel tabák, uch...

Nevím, co mám dělat. Je půl dvanácté, mně se nechce spát, ani jen ležet. Poslouchám Boney M a cítím se domácky. Dole je pečovatelka Lubka, půjdu si dát zalít instantní pyré a ještě si něco poprosím, lepší, než kdyby se to mělo vyhodit. Počítám, že půjdu spát kolem třetí. Konečně tvář se dává do pořádku, je už jenom zarudlá při očích. Otec se cítí fajn, srdíčko poslouchá. Jak jsem tomu ráda. Zítra je pondělí, mám ráda návrat k pracovnímu týdnu. Dnes mě Vilko probudil polibkem na rty, a řekl mi Šípková Růženka. Moc hezké ráno.

No, pyré mám zalito, a jdu něco zajímavého číst, neboť absolutně nic mne nenapadá, co bych mohla psát. Je mi Líbezně, chi...

Dnes byl takový nudný den... jako vždy, kdy nejdu ven, dnes jsem nemohla. Je jedenáct, vstávala jsem o deseti.

Sociální mi dala věstu pro Jarka, nerozbalila jsem ji a uložila do skříně. Tamto na syr koupí, slíbila, a i dárkový koš objedná. No už aby, za dva týdny odcházím na týden. Teda doufám, že na týden, jak dovolí primátor. Už jsem psala opatrovnici, tak za pár dní budu vědět. Dala jsem schválně delší čas, protože minulý rok mi to oříznuli o dva dny. Zítra mám nějaké poadaptační interdisciplinární sezení, těším se celkem, že se mi někdo věnuje. Již jsem tedy tady tři měsíce. Těším se proto, neboť asi budou mluvit o té výstavě obrazů, co mi chtějí udělat.

A zmizelo mi z tváře ošklivé začervenání, i vrásky pod pravým okem, konečně jsem celkem hezká. Pustila jsem si The Wall od Pink Floyd, je to taková energetizující hudba, co mi probere rozum a tak akorát mě znervózní, abych neusnula. Připomíná mi městské ulice večer, a mládí. Přemýšlím, že bych ještě malovala, nechce se mi vůbec spát. Vezmu si nějakou mou fotku kvůli kopírování stínů (ty z paměti namalovat neumím) a namaluju svoje pocity, vždyť už jsem si to slíbila. Proč bych se měla držet na uzdě...? Jako kdysi; neměla jsem odkud sebrat předlohu, tak jsem si vymyslela prostředí, do kterého se zasadím, a podle toho jsem se už nastelovala. Jenom skopírovat stíny, a fantazie se může rozběhnout. Hurá! Táta mi koupil další plátina, mám na co malovat. A na detaily mi koupil tenké štětce. Protože to strašně moc dělá, jaký mám štětec. Joj, jak se těším, celé album si poslechnu a budu vymýšlet dobré tři hodinky. Teď je jedenáct. Ještě sem přenesu ty dnešní obrázky, celkem se povedly, a i tam už jsem malovala napůl z fantazie. Piju skořicovou sladkou vodu, protože nemám ani kafe, ani kolu, ani nic. Celkem mi to chutná, prý je to dobré na srdce. Otcove srdíčko je díkybůh napořádku, bodejť to tak vydrží dobrých třicet let. Babička, jeho máma, umřela v sedmadvadesáti. Mámina máma má teď sto let. Jsem moc šťastná, že žije, i když už jí jen tak prosvítá duše, a velká škoda, že jsem ji neviděla už deset let...

No páni, dnes byl dobrý den. Je půl třetí ráno, mírně se mi motá hlava od únavy, malovala jsem od osmi do půl jedné. Jenom jeden obrázek, ale z hlavy, použila jsem svoji fotku kvůli stínům. Vstávala jsem o jedenácté, odložili mi snídani. Byl tady pečovatel. O dvou jsem si vybrala deset a šla do baru, tam bylo velmi fajn. Dozvěděla jsem se, že Jarkův kamarád, u kterého pracoval (a také pil), a s kterým jsem se velmi hněvala, je na tom zle. Kdysi se mi vyhrázel, že si mám na něj dát pozor. Teď má prý velké finanční problémy a rozvádí se. Je mi to upřímně líto, mám ho celkem ráda.

Volala jsem Jarkovi, máme už předvánoční náladu, bylo to takové flirtování, jsme trochu dětsky rozechvělí.

Dobře, půjdu ležet, neboť se mi tá hlava dost točí, doslova plavu při každém pohybu. I tak je už pozdě.

Dnes je nudný den. Málo jsem spala, ale zase dobře se stalo, že jsem si vybavila návštěvu u Jarka na Vánoce, a dárky. Byla jsem na tom pohovoru, ptali se mě blbosti a byla to vcelku

taková formalita, akorát mi dali pondělí a středu služby na uklizení dvora. Celý den nemám tabák, tak mne Bětka živí cigaretama. Jdu čist, výnimočně se mi nic nechce – jako Jarkovi pořad, chi.

Tak, to je perfektní den! Jsem osprchovaná, vlasy mám zapletené, kdyby mě Jarko moh vzít v sobotu nebo neděli k sobě. Poprala jsem si všechny kalhotky, ponožky i kalhoty, uklidila veliký bordel na balkóně. Mám tři kofoly, dvě klobásy, gumové medvídky a dvě čokolády.. a konečně – tabák!! Byl tady otecko, joj, srdíčko ho zase zlobí, třásla se mu hlavička od únavy, trhalo mi srdce. Teď ještě, je jedenáct, si s ním stále píši. Donesl mi asi třicet pláten na malování, mnoho tenkých štětců, štětinových, i pružných. Peníze mi nemusel dáti, neboť dnes jsem je dostala od sociálních, a zítra dostanu dvacku. Když nepůjdu k Jarkovi, půjdu do baru, i dnes jsem byla. Byla tam nějaká sexuální atmosféra, tak jsem se smála a odešla po čtyřech pivách v perfektní náladě. Teď mi Lubka, pečovatelka, dala dole prát moc zašpiněné věci a dala mi i bezlepkový jogurt, malinový, a borůvky, nebo alespoň myslím, že čučoriedky se česky řeknou borůvky, chi. Mám jemnou pokožku na obličeji a dávám si často to kofeínové sérum, ať mi řasy pěkně rostou a na Vánoce budu jak mrkáci panna, chuchu. Nemaľuji, šetrím síly, a řekla jsem si, že končím s prací a do Vánoc si budu už jenom užívat. Bětka mi donesla tři kožešinky pod nohy na zem, jaká jsem ráda! Dostala kofolu, litr a půl.

Teď se tady jenom tak motkám, a bolí mě hlava. Přes den jsem trochu, asi dvě hodinky spala. Ráno jsem si objednala, co chci koupit z potravin, teď mám úplně všechno, i toaleták a cukr. Dnes jsem jedla jenom moravský koláč, jinak nic. Ani nejsem hladová, to ta hlava, je mi taky trocha špatně od žaludku. Bude půlnoc, poslouchám Rasputina od Boney M. Cítím se úplně normálně, jako kdybych každý den chodila do práce.

Jarko stresuje, že všechno dělá na poslední chvíli, že nemá ještě nic nakoupeno a že mám přijít o den později, protože kolegové dělají vánoční večírek. Ach, psala jsem mu takové uklidňující krásné zprávy pak, je to trubka. On, když jdeme na vlak, taky běží na poslední chvíli, kdežto já si dávám rezervu. I dárky už mám vybavené. Dobře, moc mě bolí ta hlava, jdu po svém.

Nepřestává. Jdu už ležet, je půlnoc. Dobrou noc.

No, je půlnoc, další den. Dostala jsem dnes desítku na tabák. Jinak jsem nic nedělala, poslouchala jsem Stopy dávné minulosti s Pavlem Dvořákem. Jarko shání kupce pro zajíců, má dvě ženy, jen jenom jedné nemohl odeslat fotku zajíce, nefungují mu mms. Řekl, blázen, že na Vánoce mi nic nekoupí, že koupil sobě a mně má prý stačit pobyt u něj. Divný je, nevím, co mu je. Nevadí, já mám i tak vše a táta mi koupí sérum na růst vlasů a řasenku. Jsem utahaná, malovala jsem. Skoro z hlavy, tak jsem tam dala i podpis, to asi poprvé a po dlouhé době určitě. Schne mi pět obrázků. Poslouchám pohádku Koně krále Konala, dobře se mi při ní usíná, je tam hodně pěkného hudebního doprovodu. Ach, ten Jaro je v nějakém nepokoji, přijdu k němu až jedenadvacátého, prý má toho moc. Jen aby mi nezahnul, potvora. Ale ne, není schopen balit ženy. Vždyť sbalila jsem ho já, jinak by se ke mně ani neměl. Ale prý mne chtěl... zítra si po mně možná přijede, řekl že ano, pokud se mu podaří sehnat šoféra. Jsem líná, jakási vyčerpaná, nevím, jestli to není tím, že vědomě odpočívám a nepiji kafe. Pěkně o sebe pečuji, a každý den volám tátovi, dnes je mu fajn. Dobře, jdu spát, tady je ten obrázek.

Jsem nasraná. Jaro piluje dřevo a šoféra nesehnal. Dřevo mohl pilovat i zítra. Ani jsem mu neodepsala, nechce se mu jít vlakem, nezáleží mu na tom, aby byl se mnou po týdně. Hovado. Ještěže má dnes Vilo noční, trochu se odreaguju.

O třech půjdu do baru. Nahovno den. A to jsem se ještě vyfešákovala, dala jsem si nové umělé řasy a mám kudrlinky. Jebu na něj.

No, holka, nenadávej. S Jarkem jsme se udobřili a návštěva baru dopadla supr. Chlapi mi zlepšili náladu. Doufám, že zítra si mě Jarko vezme, furt si píšeme. I teď mně zazvonila zpráva, tak snad to bude dobré. Vilko má noční, natáčíme duchy, hihi...

Jááj, teď jsem byla dole za ním, má po alkoholové DJ akci, a donesl mi slivku! Je to parádní kumpán, vyměníme si pár vět a rozumíme si. Je tam důvěra. Teď jdu konečně poslouchat hudbu a pak dám Vilkovi obraz Východu slunce, je velmi pěkný, a zaslouží si ho. Má vysokou inteligenci, taky emocionální. Frajer. Jarko mi píše, že mi zase jebe, protože mu píši velmi vroucí zprávy. To je takové domácí pojmenování – mám tě rád. Upřímně. Možná to, že ho takhle trochu podvídám, je divné, ale pomáhá to vztahu Vilkovemu, i mému. Je oživený a nejsem frustrovaná.

Uvidíme, zda se Jarkovi zdaří zítra sehnat šoféra, snad ano. Moc ho potřebuji teď před Vánoce, zbývá deset dnů. Zajíčky dal do Tesca, vzali mu je všechny. Vím, že se trochu bojím, aby jim bylo dobře, tak mu říkám, že půjdou především dětem, a snad se budou mít fajn. Už vystřízlivívám, ale števe mě, že na zítra nemám tabák. Mám peníze, ale kdy půjde Mirko do obchodu, nevím. Jestli půjde. Bětka je furt nasraná, z ničeho se neumí těšit, tak se s ní ani moc nebavím.

Kazí mi náladu, na pokoj přijde ponadávat si a zvěstovat jobové zprávy, leze mi na nervy. Je strašně blbá, hluchá, vypočítavá a ojebává, hraje divadlo. Hnusná žena. Druhé využívá na energii a peníze, nic nedává, nedokáže vůbec poslouchat druhého a mluví jenom o sobě. Člověk by řekl, že její roky jí dají moudrost, ona je ale horší než dítě, a k tomu to dělá z rozmazlenosti. Je osm hodin, už jenom čtyři a budu s Vilkem. Vlasy mám jak princezna, řekl mi to Marcel, co mi zalévá kávu a já mu dávám cigarety. Kamarádíme spolu, furt žertuje a má hezké černé oči. Mám zapletené malé copánky přes vlasy, vzadu ztažené. Jo, jdu poslouchat hudbu, potřebuji relax, furt se něčemu a někomu věnuju.

Jej, a já jsem doteď spala, bude půlnoc. Supr, budu mít sílu na dnešní noc, i na zítra pak, na Jarka. Kouřím špaky, mám tam ještě na dnešní večer. Hraje mi Riders on the storm od The doors. Miluji tu skladbu, ostatní písničky jsou dobré k pití, tahle – když venku prší a je klid. Do Vánoc budu malovat málo, nechci se unavit. Jinak s Jarkem jsme se už dlouho takhle nepochytili, aspoň nás to semkne. Šedivím zas, nebudu se barvit, abych na svátky nechytila tu alergii. Až pak. Mám takový sprej na odrostené konečky, sice jsou po něm drsné vlasy a barví, ale vypadá to dobře, chi. Řasy i lepidlo jsou perfektní, lepidlo parádně drží a řasy jsou dlouuuuhé, prodlužují mi oči a mám kočičí pohled. V šenku mi Vilko majitel říkal, že ten Lubo, co jsem mu dala obraz, tam vynadal své přítelkyni do kurev a ona mu prý tak vylepila, že je oba chtěl vyhodit. Jsem ráda, že moje bouřlivé, ještě horší časy s Jarkem se již nebudou opakovat. Juj, jaká jsem odpočatá, spala jsem asi čtyři hodinky, a vidíš, vzbudila jsem se; věděla jsem, že mám být k půlnoci vzhůru. Těším se na Vilka, uděláme si v ošetřovně pěknou intimní atmosféru se svíčkou, hudbou a barevným tlumeným světlem. Jdu kouřit. Ach, chybí mi má osamělost, teď mám tolik pěkných vztahů a stejně mi to kouzlo introverce nenahradí...

No jooj, dobře bylo, protože jsem se vyspala. Slivka chutnala, povídala jsem ostošest, chi. Nahráli jsme, tentokrát potmě, jestli se tam něco neozve. Jsou tři, však já si dooběda ještě pospinkám. Ale já chci aby přišel Jarko..! Mám tady krásně uklizené, obrázky se suší, Vilkovi se obrázek přírody moc líbil. Dával mi teď cigarety, koukali jsme značky kamionů, jak vypadají, a blbostičky, takové pohodové

společné chvíle. Babky tady blábolí v halucinacích, ty dole na přízemí. Mám takovou trochu cizí náladu, trochu přesáknutou sklepem, byla jsem tam s Vilkem dávat tu kameru. K tomu mi pustil v ošetřovně nějaký thriller o vraždách, no, moc nadšená z toho nejsem. Musím si vytvořit zase svou atmosféru.

Pustila jsem si Ronju, dceru loupežníka, zase. Je to pohádka, kterou nejvíce miluji při ranním probouzení ještě za tmy, kdy mi svítí malé světlo, já se oblékám... připomíná mi to časy, kdy mě máma budila do školy a na stole mě čekalo teplé kakao a zapečené rohlíky s máslem a sýrem, a vůbec; miluji rána za tmy... Pokud byla máma v pohodě, uměla vždy vytvořit krásnou, usměvavou ranní náladu.

Je skoro půl druhé a Jarko stále čeká, zda mu zavolá ten kamarád, co ho má dovézt. I jsem mu volala, ale vypnul mě... může to značiti, že sedí v šenku a vezme si mě vlakem... ah, ale to jenom sním. Nevyjde to. A já jsem taak načančaná! Ani do baru nemůžu, nemám peníze. No co, další nic moc den... ani nevím, co budu dělat, malovat se mi nechce. Mám trochu utrápenou tvář. Smutnou.

No jo, tak nic. Je mi teda pořádně naprd zas. No nic, volala jsem mu, tak mě chlácholil, trochu drsně, že týden ať počkám. Opravdu, za šest dní jedu k němu. Teď si dám bolestné – klobásu, a půjdu si poslechnout ten sklep, tak se mi zdá, že když jsem to včera poslouchala, byl tam nějaký výjimečný kravál. Dobře, zatím pa.

No supr, Zuzka mi půjčila pětku! Takže mohu jít do baru, mňam pivko. Když už jsem tak pěkná, chi. Dnes má Vilko zase noční. Za půlhodinku vyrazím, tak si jdu zakouřit, ať v baru tolik nemusím, uvnitř se nesmí. Mirko mi byl ráno koupit tabák, jaká jsem ráda!

Ty kokos, je tady už Vilko, cítím ho. Piju šesté pivo, kamarád mi koupil i do domova a přepašovala jsem ho s rizikem zaracha na Vánoce. Já mám takovou chuť udělat ve sklepě rituál! Poslouchám nahrávku, nic tam není, ale stále jakoby chtělo. To cítím, a dobře. Evokaci, to bych chtěla...

V baru jsem vynadala jednému titulovanému chemikovi, co vynadal mně, a Vilko se smál, že je na takovýhle konflikty zvyklý. Jsem úplně ok, Jarko supr, a pivo mi nenašli a nenajdou. Píši připilá, až se divím, že to dokážu. Teď chci obejmut Vilka. Za chvíli se mi tohle přání splní. Aspoň něco.

Ano... už jsem se s ním setkala, postískala, políbala... teď, chce se mi spát... aah, konečně bezpečí... jsem pod jeho pečovatelskou rukou... mám chuť mu dnes něco dát... jenom náhražku... už bych se s ním milovala... ale nesmím. Jarkovi by jsem ublížila. Nedonesl pití... škoda.

Teď mi byl vyměnit postelní prádlo... má nějakou vášnivou náladu, líbal mne dost lačně. Žertovali jsme a pěkně jsme se uvolnili, nevím, co dnes bude... po šesti pivkách jsem rozkokošená, ale už vystřízlivívám, tak mě trochu bolí hlava.

Vypila jsem od hladu celé Acidko, zakysané mléko. Ale jsem živá, nechce se mi spát. Je půl jedenácté. Jarkovi jsem ještě před chvílí psala, aby mi napsal něco, cokoliv. Ale on je trouba a nenapsal mi nic, možná už spí. Dvě plechovky jsem pečlivě zabalila do černého sáčku a hodila dolů do koše, tam hází alkohol i Mirek. Bože...! Za šest dní budu už u Jarka! I s dárky... ach, otec byl dnes na pohotovosti kvůli arytmií, trochu to přehání, arytmií mám i já a neposírám se z toho. Ale měla jsem nervy, prý na několik vteřin ztratil vědomí. To může být i ze strachu, takže to neberu dramaticky. Hodně mě obtěžuje se zdravím, v poslední době nemluví o ničem jiném a návštěva probíhá tak, že mne ničí svými úvahami a spekulacemi o tom, co mu je. Máma má silnou tachykardii a srdce hraniční velikosti, ale takovýhle rámus kolem toho nikdy nedělala, i když byla několikrát na pohotovosti. A otec se jí vysmíval, že hraje divadlo. Karma je zdarma, tati.

Jsou čtyři ráno, teď jsem přišla na pokoj. S Vilkem bylo krásně, dnes moc romanticky. Duchy jsme nenatáčeli, mám pocit, že odešli, i Vilko to říkal. Řekl mi taky, a to mu ušlo, že mám nádherné oči. Tak to víš, že potěší, zejména když to není lichotka, ale spontánní pohled. Dobře, já jdu spát, Vilko vyšťrachal z auta víno, tak jsem půl litru vypila. Ahojky, je mi moc fajn.

No, až teď jsem nějakou chytila náladu, když jsem domalovala obraz sedmdesát krát padesát. Uklízečka chce pro mámu na Vánoce, vydařil se a vůbec mne neunavil, jen jsem na něj minula všechny vodové barvy. Za dva tabáky.

Spala jsem půl dne, ale donesli mi nákup! Pochutiny a šest lahví pepsí, hurá. Dokonce jsem si dala koupit i med, bože, jak se těším. Pavlína – sociální – mi dnes šla koupit čtyři tabáky, a otec mi dokoupil olejky. Mám absolutně všechno, nic mi nechybí. Dnes jsem snědla sáček sušenek a dva pásky čokolády, jinak nic, ani nejsem hladová. Pavlína mi taky šla koupit ten dárkový koš se salámy, supr. Už jenom pět dní a odcházím si užívat... k Jarkovi si беру i barvy a obrázky, budu u něj tvořit. Říkal mi, že prý nemá ani moc čas si nakoupit, má na to v podstatě jenom sobotu, jsem mu řekla já. Jsem trochu neklidná, aby vše vyšlo. Táta je už zase v pořádku. Neklidná jsem taky asi proto, že jsem hladová.

Je deset. Už jsem se najedla, byla jsem si dole vzít chléb. Představ si, ta řasenka na posílení řas mi je za týden celkem prodloužila i zahustila, je dobrá. Používám ji i na obočí. Asi se tak divně cítím proto, že včera jsem vypila šest piv a půl litra sudového vína, na které si Vilko vzpomněl a byl po něj skočit do auta. Trochu jsem vážná a méně euforická, to vlastně nejsem vůbec, jak jinak zvyknu. Bojím se o tátu. On mi popisuje vše, co mu je, ještě to zdramatizuje a stokrát opakuje. Ach.

Půjdu číst beletrii, potřebuji vypnout mysl.

Tak je to, do očí se ti prý dobrá kamarádka usmívá, žertuje s tebou, objímá tě, a pak zjistíš, že to byla ona, kvůli které si měla dva týdny zaracha a ještě, že mne tuto sobotu zase opilá nabonzovala, že jsem pila pivo. Dala jsem jí čokoládu za pět cigaret a končím s důvěrou, zákeřná píča, stará, blbá manipulátorka.

Dobře, dost o tom, mám až euforii, protože za čtyři dny jdu k Jarkovi (ještě, že jsem to uhrála před obviněním sociálních za alkohol), a bude nádherný, svobodný a euforický víkend! Dnes jsem taky pila, čtyři piva, ale není to na mně vůbec vidět. Jenom já cítím úžasnou energii, euforii a spokojenost.

Dnes mi Pavlínka ráno ukázala balíček salámy, asi sedm kusů, v krásné krabici, i s převázanou stužkou. Od radosti jsem se až roztrásla, i jsem to řekla, a Martinka, druhá sociální, mě pohladkala. Pavlínka mi dala deset, pět jsem vrátila Zuzce půjčku. Všechno, všechno mám už vybaveno. Táta se cítí dobře a dnes mi volal, jak mi kupoval maskaru, linku na oči a sérum i šampon na růst a regeneraci vlasů, to je vánoční dárek. Uklízečka se obrazu velmi, velmi potěšila, zítra budu mít tabák. Nejen od ní, ale taky od sociálních, jim jsem si dala koupit na Vánoce čtyři balíky.

U Vilka bylo perfektně, Vilko se na mně soustředil a nadbíhal mi, Lubko přestává konečně tolik pít, stále mu to hučím do hlávky. A celkově, už mne tam berou jako kamarádku, takže blaho vrcholné, smějeme se a dobíráme. A Vilko mi dával Plzeň za dvě eura a počítal mi euro padesát. Joj, to za ty obrázky. Jeden z nich daroval kamarádce, jsem moc ráda, má ho v ložnici. Ahojte, chlapi, řekla jsem, loučíc se. Do Vánoc už asi nepřijedu. Proč, ptá se Vilko, a já mu na to, že protože nemám peníze, chi. A smála jsem se zvesela a stydlivě, jako děvčátko. Jarkovi jsem teď volala, všechno je napořádku, vaří nudle a kouká televizi, byl svůdný a řekl mi, ať už nekecám a jdu malovat. Je mi strašně fajn, všichni mají svátečnou náladu a já už seru na to obvinění, protože Pavlína

mi řekla, že má reakce na to byla opravdová, opravdově pobouření. A byla to taky pravda, protože já jsem opilá nebyla. Darovala jsem jim dva hezké, skoro vlastní obrázky, zlaté mladé Martince, co si na soukromý mail ptala zaslat moje knížky, i Pavlínce. Obě mám ráda.

Už jsem se učučkala, mám i domácí oblečení. Poslouchám Dead can dance a mám introvertnější naladění, je devět hodin. Ještě si jdu k Marcelovi dáti zalít kávu a instantní pyré. Na tom pokoji mě rádi vidí.

No, pyré už mám i vystydlé, kávu jsem už dávno vypila. Zase se mi vyhodilo podráždění kůže při očích, ale hned hned jsem si dala tu tabletku na alergii, a už to není rudé. A teď jsem si ještě švacla druhou, ač se má jedna denně.

Otec přijede už zítra, je ještě jenom středa! Hurá. Přestupuji na nového operátora, tak mi donese simkartu. Pak už jenom čtvrtek, pátek a sobota... Zase jinak plavu, motá se mi hlava. Je jedenáct, ale jsem jaksi bdělá, nechce se mi spát. Všechno, všecinko je na svém místě, a to miluji. Kromě Jarkovho třetího dárečku, ty dosky s miskama a příborem na sýr, zítra musím jít za Pavlínkou. Jinak – zítra dostanu tabák od otce, od Norky uklízečky a od sociálních, to bude zásoba už na Vánoce, sedm balíčků. Jeden mi vydrží tři dny, tak to je na jedenadvacet dní, tři týdny. Supr. Mám teď už úplně všechno, i tu kosmetiku od táty. Budu mít zase krásné vlasy... už tři roky jsem na jejich výživu nic nedávala, jenom odvary z kopřivy. Táta mi říkal, když to kupoval, že je „v takovém lepším“ obchodě, ty vole, to jsem neměla ještě nikdy. Řasenku mám tři roky a linky na oči jsem měla naposledy asi v pětatřiceti. Přemyslím, že bych nechala vlasy chvíli odpočinout od barvy, a určitě si je nebudu barvit teď. Dostanu vyrážku a můžu jít do prdele.

Ještě mám takový divný pocit, že z těch špinavých popelnatých, černých špaků kýchám a soplím, že bych konečně přišla na původ alergie? Všechno mě svědčí. Možná jsou to fakt ony, však zítra už bude klid, Norka přinese už dopoledne tabákos.

Aha, ještě to musím vybavit, aby tátovi dali padesát eur, jelikož já nemohu držet hotovost nad třicet. To dají vrátit, podle mě, neboť táta přijede v neděli a nikdo ze sociálních tady není, ona mu to odevzdá.

Ochutnala jsem med; úplně v něm cítím plást, takhle chutnal ten z Kypru. Je to med ze země Evropské unie, tak to tak docela dobře může být, anebo pochází z Balkánu, tam rostou všelijaké jiné rostliny... Já, víš co mě napadlo? Já si tu podrážděnou kůži natru medem! Je antiseptický, či jak to říkají, prostě dezinfikuje a vyživuje. Nevím, jestli to pomůže i na podráždění, kontaktní alergii, možná. Mám ještě čas; když to zrudne, co asi ano, neboť znám, že pokožka se po aplikaci medu překrví, nebudu si dávat nic, jenom tabletku.

Tak, a namazala jsem si také krk, protože ho furt mám celý rudý a kůži suchou, no, to jsem zvědavá jestli to zabere. Vidíš, kdybych byla doma, určitě by mě to napadlo hned, jen co mi na med padne zrak. Ať mi sem Zuzka pečovatelka klidně vlítne, vysvětlím a nestydím se, jsem do půl pasu nahá, protože si nechci zadržet oblečení, pak to opláchnu, když půjdu spát. K Jarkovi si z pochopitelných důvodů tenhle deník neberu, což je jinak škoda, to bych napsala sto stran. A přepisovat z papíru se mi to nechce.

Budem mít absolutní soukromí, vypnutí od všeho, až na ty bezdomovce, co k nám na Vánoce přijdou, ale ti neruší. Doufám, že jim Jarda nedá některý z mých dáreků pro něj, on je toho připilý fakt schopen, je to magor, haha. Nevím, jestli neudělám pro ně kapustnici, my ji s Jarkem neděláme, nevím proč, když ji umím tak dobře, celou smotanovou. Myslím, že ji nemá až tak rád. Jenomže mně to evokuje Vánoce, celý rok ji nejím, škoda. Ahh, salát... to si pochutnáme, s řízky. Rybu nemáme rádi ani jeden, i když já miluju pangasiusa. Jenomže

ten je prý jaksi stresovaný při lovu a tudíž nezdravý. I kapr na másle je perfektní, a taky celkem i obalovaný... no, takže vlastně ryba mi chutná, když ji dělám já, chi. Pěkně v mléce vymočené filé.

Aha, už jsem si vzpomněla, med je antiseptický, a to tuším znamená protizápalový. Akorát netuším, proč se žumpě říká septik... to absolutně ne.

Už jsem si umyla krk. Kůže jemně štípe, ale je hladouká. Dostala vitaminy, chi. Obličej mi med úplně uklidnil, nesvědí. Dobře, ale už to přeháním se psáním maximálních blbostí, totiž já se při psaní cítím, jako kdybych něco vyráběla, z čeho je užitek. Jaký bude užitek z tohoto denníku, ale, nevím. Jéj, to je již jedna. Tak dobrou noc, já se tady ještě pomotkám.

Ah, jaké krásné ráno!

Vzbudila jsem se o jedenácti. Neměla jsem ani štipku tabáku, tak mi dala Bětko cigu. Pak jsem sháněla Noru uklízečku, ale ta koza mi nestihla koupit tabák, tak mi dala alespoň dvě cigarety. No a pak došly holky sociální z města, a Pavlínka se smála, že neumí kupovat tabák, ale koupili přesně ten, co potřebuji, a velké balení, to mám na týden. Normálně jsem fyťicky vyskočila od radosti, chichi. A pak mi dala velkou krabici a to je ten lopárek na sýr s miskami v něm zabudovanými. Všechny dárky pro Jarka už mám! Penízky pro otce jsou už dohodnuty, v neděli, jak jsem předpokládala, dají padesátku vrátničke. Úžasné.

Bětko si jde koupit koberec, veze ji do města jedna holka z pracovny. Za chvíli jdu za ní, vystupňovat si radost. Byla nasrděná, ale říkám jí – teš se, jdeš si po nový koberec! A hned byl úsměv na světě. Venku je strašná zima a promrzla jsem, jak tam kouřím.

Táta měl asi zase zlou noc, psal mi, že přijede až o čtyřech, že se potřebuje vyspat. Chudák, udržuje mě to při třívě mysli. Budu mu dnes oporou a budu ho léčit láskou. Možná mi už donese i tu drogerii... jdu za tou Bětkou, ať se nasmějeme.

No, vlolal mi otec. V noci byl zase na pohotovosti. Dali mu tam silný uklidňující lék. Pak šel domů a tam si dal ještě Lexaurin. Dal si ho taky o šesti a o deváté... co dodat... blbec se cpe léky, srdce je v pořádku, a teď šel akože ke mně, a je totálně nadopovaný, je mu zle.

Takže prý to odložíme a možná přijde ještě dnes, vrátil se z cesty... ach bože, leze mi už na nervy, nežere, ještě mi nadává, když mu povídám, že z toho mohl odpadnout... ať jde ležet do nemocnice, nezvládá se o sebe starat. Je totálně mimo ve svých úsudcích o zdraví, všechno čte na internetu. Idiot, dopadne jako máma, co při každém prdu četla internet a pak jí z toho hrablo. Nejsem krutá, ani bezcitná, ale komu není rady, není ani pomoci. Já tuším ani nechci, aby na Vánoce přišel k Jarkovi, protože nás zase bude ohromně zatěžovat. On ani nejde proto, aby nás viděl, ale aby se léčil a moh na nás nakydát všechny své problémy. Vždyť mě vyhodil z domu, tak co se teď ke mně tahá. Ani na Vánoce mě devět let k sobě nedokázal vzít, i když jsem plakala a neskutečně ho prosila, když jsem byla ve starém domově. Karma. Dobře, jdu něco dělat, asi si lehnu a budu vegetit. Cítím se fajn a alergii přešla.

Ach. Je deset večer. Ten táta nakonec přijel. Cestou musel jednou zastavit na krajnici, protože se bál, že ztratí vědomí. O šesté přišel a dal mi věci. A hned zase jel domů co nejdřív, ani ve vestibulu nebyl. Cestu zpět měl prý hroznou, bordel na cestě a ještě pršelo. Ale došel v pořádku. Teď je na pohotovosti, psal, že jede. Fakt by potřeboval chvíli si poležet v nemocnici, neumí se o sebe postarat. Je mi to líto... když jsem ho viděla, pohublého, roztřeseného, cítila jsem bolest. Jak se snažil dáti mi ty věci! Ještě zlatou taštičku, abych si kosmetiku měla do čeho zabalit pod stromeček... už mi dal tašky a na vrátnici jsem zjistila, že mi dal i svou zdravotní

kartu, tlakoměr (pořád si měří tlak) a hroznový cukr. To je celý on, jenom se dopovat, aby byl výkonný, a pořádnou výživu nemá. Samé léky, neuspořádaně a navíc. Bože, a on chce ještě jíst ty houby! No amen tma.

Tak kosmetika... ach, je úžasná! Voděodolná, prodlužující a zhusťující spirála, oční linky se štětečkem. Šampon na růst vlasů a čtrnáctidenní kúra na posílení kořínku, nový růst a proti vypadávání v ampulkách. Oba výrobky jsem již použila. A co je asi nejlepší, a ani jsem to nechtěla, denní krém proti vráskám. Mám velmi suchou kůži a už jsem se ním natřela, a vrásky jsou o polovinu menší. Byly tam, protože jsem měla nepromaštěnou pleť. Všechno je to značka Yves Rocher. Jsem velmi spokojená, a pořád myslím na to, jak tam odpočívá při infuzii. Je dobré, když o něj pečují a věnují se mu. Ta jeho přítelkyně je asi na píču. Sere na něj, hlavně, že jí půjde čtvrt dědictví.

Jarko asi pije, vůbec mi nezvedá a dnes mi napsal jenom jednu zprávu: Boha, zakuřuji. Byl asi doma a pak šel za kamarádama. Ať, aspoň si užije svobody před týdnem se mnou a jsem si jistá, že se těší jako pes. Asi si přijede po mne on, táta ať odpočívá a šanuje srdíčko.

Za hodinu mi končí platnost staré sim karty v mobilu, tak si dám novou. Bětka si dnes koupila koberec, pěkný, ale nevýrazný, kávový. Já bych si koupila barevný, falešný perský.

Trochu mě otravuje, furt chodí na můj pokoj a jen si sedne a mlčí. Co čeká, že ji budu bavit, jako byla zvyklá od chlapa? Nevěnuji se jí. Mnoho bere a nic nedává, vyžaduje si pozornost a neumí naslouchat. Noční má Hanka, já jí říkám Andílek. Vysoká hubená blondýna s krátkými vlasy a černými trnkami očí, která překonala rakovinu a učila se chodit. Všechno, všechno co mám nové, jsem jí poukazovala, sdílená radost je větší. Usmívala se svým jemným úsměvem a podrkotali jsme. Marcel se dnes opil, vypil dva deci borovičky a hučel z postele až na chodbu, jak jsem se smála! Nic z toho neměl. Bože, konečně mám mastnou pleť, jak si ji tak hladím na tvářích. Všechno je v úplném pořádku. Sice je to v pořádku, i když se něco blběho děje, ale vždyť se to pak vždy ustálí a dá do pohody. To mě život naučil.

Už jenom tři dny, a budu u Jarka... doufám, že se ke mně bude chovat pěkně. Noále, jistě. Možná se i pohádáme, aby jsme pak byli k sobě blíž.

Pocituji první příznaky svobody, chi. Dnes se mě Martinka mladá, sociální, zeptala, že v bývalém domově jsem asi takovéto hezké vztahy s personálem neměla. Nora si možná přijede po obraz později, dnes jsme se tak vystískali hned zrána a křičím po ní „láská mojí de sí, chýbaš mi ta de sí!“

Jinak ten chlap tehdy v baru, co se mi vtíral, a přál si rýpat se v mém životě, aby získal informace, načež mě chtěl ponížit, si při odchodu sám řekl, že je debil. Nikdo ho nepozdravil, jen já jsem za ním zakřičela, že To jsi. Jeden extrémně nabubřelý megaloman, furt hulákající, furt každého zdrbávající a poučující, přesvědčující o své pravdě, obtěžující. Nechtěl si odsednout, tak jsem mu řekla, že na něho zavolám policii za obtěžování. Zvítězila jsem, pak už si ke mně nesadnul a promlouval Vilka majitele mladého a hezkého, aby mě vyhodil, že jsem odpad, špína, chuděra, nepracující kurva. Vilkovi jsem se po jeho odchodu omluvila, ale řekl pobaveně, že je zvyklý. Prý je to majitel dvou barů, a já na to, že ať je třeba prezident! Vilko se smál, líbí se mu, jak lidi neposuzují podle postavení. Na druhý den se mě ptal, jestli jsem někdy viděla, že se takhle k někomu chová. Říkám, ty máš sociální a emocionální inteligenci, a to si také i myslím. No sranda, nechuť k lidem mě přešla za dva dny a Vilkovy sympatie ke mně vzrostly, což jsem ráda. Je to vzájemné. Vilko má vysokou školu a umí myslet, i odhadnout člověka, vážím si toho. Bětka mu prý dala nakoupit za sto eur, všechno koupil

a nezůstalo mu nic, a ona ho prý obvinila, že ji okradl. Bětku si k sobě nepouštím, ani jí moc nepomáhám. Nezaslouží si to, nemá dobrou povahu a furt, furt viní lidi a je na ně nasraná. To vidíš v jejich očích, jak se jí to mele přefíkaně v hlavě, zatím co s tebou herecky mluví.

Z celého postoje jejího těla při setkání vidím, jak se šteluje do nějaké pozice, nevidím na ní upřímné city a její reakce jsou jaksi hrané, nepřírozené, umělé. Není v pořádku. Ani se nedivím, že ji ti muži bili, ona si to vyžaduje, i na sobě už cítím, jak mne vydírá, za rouškou srandy, jak mi vrací to, co se jí dotklo a přitom to byl k ní normální, dospělý a přímý přístup a upřímnost, jak čeká několik dnů, až někomu něco řekne, a předtím si to pečlivě vypočítá, aby dosáhla svého. Je přišerně urážlivá a přecitlivělá, ne senzitivní, sobecky přecitlivělá. No, po mámě další herečka, to jsem teda dostala kamarádku. Ale mám ji celkem ráda.

Zítřka vstanu pozdě, už to vidím, je jedna hodina. Ó, já už si dám tu simkardu, teď mi mění číslo! Jaký dobrý pocit, že i v noci se něco děje, chi.

Tak, už je to hotovo. Asi půjdu spát, nějak jsem ztratila nit myšlenek... užívat ticha s Dead can dance na balkóně. Pustím si pak na dobrou noc povídání zenového mnicha, včera jsem při tom usnula a velmi mě to vyživilo. Táta je možná ještě na pohotovosti, proto nespím. Chci ho hlídat, aby se mu nic zlého nestalo... to jsem dělala při všech mužích mého života. Dobrouu....

Jako bych to předvíдалa. Otec je na jednotce intenzivní péče. Je slabý, dvakrát už odpadl, dávají mu čtyřadvacet hodinovou infuzii. Asi bude potřebovat strojek na srdce... je mi hrozně. Nemám náladu, ještě Jaro mi tady spílal do zpráv, že proč neberu telefon, byla jsem u Bětky. To jsou blbosti, které mě teď absolutně nezajímají. Táta může umřít. Ani na Vánoce nepřijede, kdoví, kolik tam bude ležet. Je to strašné slyšet a včera vidět ho v takovém stavu, kdy těžko chodí, ztěžka mluví... jsem zmatena. Odreagovávám se péčí o sebe. Poprala jsem, zabalila dárky. Ten krém na pleť mi odstránil alergii a rudou kůži, je supr. I řasy mám delší a hustější. Jdu se zabalit do peřiny, mám tady velikou zimu.

No, odlehlo mi. Táta volal, dělali mu EKG, má to dobré, možná ani strojek nebude potřebovat. I se smál a byl v dobrém naladění. Říkal mi, že mohl zemřít, protože mu dvakrát přestalo bít srdce. Ach, už je dobře. Volala jsem i Jardovi, je opilý, byl nakupovat. Byl srandovný, říkal samé protichůdné kraviny. Je mi velká zima, strašně slabě kouří. Nepohodlí. Jdu se motkat, už přestanu přemýšlet nad tátou a Jarkem, ať jsem se sebou ve svém světě. Och, jak dobře je, že nebydlím s Járou! A táta je bojovník.

Zítřka musím jít za sociální, aby mi dala třicet eur na návštěvu, a ty salámy pro Jarka. To dám zatím do neděle na balkon, tam se neskazí. Jak to ale Jarkovi dám..? Vánoce jsou až ve středu... normálně, dám to do igelitky a do lednice, on nebude ňourat. Mám všechno vybavené..? Teď hned jsem do vaku dala vložky, ty bych zapoměla. Co ještě... to je asi vše. Jéj, normálně mi už není zima, mně snad byla zima z těch smutných myšlenek.

Cítím teplo v těle. Pustila jsem si starý český dokument o indické vesnici, ta lidskost a ten pěkný, uklidňující hlas mě zahrál zevnitř. Tyto pocity tepla mívám, když je mi lahodně, dobře. Otecko asi spinká. Jarko bude mít zítřka opici, hehe. Táta mi říkal, abych jen na něj čarovala, vykládala karty a modlila se, a tak mu pomohla – říkal to napůl žertem ale ta jeho milá, optimistická nálada, i žertování, mne dali úplně do pohody. Prý ten krém proti vráskám stál čtyřicet eur, ale si ho zasloužím, a řekl to moc, moc přejícně, laskavě a dobrácky. Moje zlatíčko, tak ho teď i jmenuju, když s ním mluvím. Teda ale fakt, co mě to hřeje???

Ještě jsem si vzpomněla; sbalila jsem plátna, štětce a barvy a toaleták. Vilko měl dnes denní, vzbudil mě o jedenácté, dotehdy jsem spala. Teď je deset, neměla bych ponocovat, chci jít za tou Pavlínou. Ještě musím pečlivě schovat tento počítač, co na něm píši. Dozadu do police pod šaty. Kdyby tohle někdo přečetl, možná mě i vyhodí. Vždy jsem riskovala, dává mi to pocit svobody a udržuje trízvou mysl, jinak by jsem mala pocit, že jsem moc čistá a zranitelná. Divné, hm.

A víš, co mi dnes táta řekl? Jestli to selhávající srdce není z těch hub... ach Bože, skoro mě šlehlo! Tak on bez mého svolení jedl ty lysohlávky!!! (...) Vím dobře, že tráva, muškátový oříšek a jiné halucinogeny můžou vyvolat potíže se srdcem, dá se na to i zemřít. A on, v jeho věku a s vysokým tlakem! Je to puberták. On si totiž myslel, že když si o tom přečte někde na internetu, tak to je spolehlivá informace. Však jim na tom prd záleží, že po ospěvování účincích na léčení úzkosti a doporučení, někdo zemře! Je to ilegální látka, tak je nemůže nikdo ani udat. No to si piš, že po tomhle zážitku ty blbě houbičky vyhodí.

Já si dám dnes to sérum na vlasy dvakrát, ač se má jednou za den. Miluji ten pocit, když vím, že pracuji na tom, abych byla hezcí. Opravdu, z Alverde kofeinového séra mi za týden řasy narostly! A jak! Už se konečně umím těšit, je mi teploučko a i jíst mi začlo chutnat, když je táta v pořádku. Mám je skoro jako umělé. Tu novou maskaru jsem ještě nevyzkoušela, dám si ji až v sobotu. A v neděli naostro. Jinak chodím naostro i s ňadry, teď pořádku, protože přes svetr není nic vidět a nesnáším podprsenku. Tady na domově si v létě dávám přes den normální hezké šaty, ale podprsenku nenosím, obtěžuje mě to. Prsa mám pěkná, na můj věk jsou pevná, veliká tak akorát do dlaně a pěkného tvaru. Mužům se to líbí.

Když jsem předevčírem byla v baru, kamarádi mě volali na cigaretu dozadu na terasu, jenomže oni by si rádi povídali. Tak jsem jim se smíchem a přísně řekla, že nesnáším, když mi někdo kecá do toho, když kouřím. Samozřejmě jsme se smáli pro mnou pozdě uvědoměný vyslovený dvojsmysl, chi.

Víš co, já mám uvnitř tři vrstvy; mikinu, svetr a zaplou bundu. Po celodenním mrznutí je mi velmi příjemně. Zapálila jsem si vonní tyčinku Růži a udělala jsem si tak malý ráj; očarovávám se myšlenkami, které zde píšu. Tento můj deník není zcela spontánní; když mám za cíl navodit si určitý stav, chvílema píšu jinak, magicky. Krom toho, nejraději očarovávám jenom sebe pro blažený stav citů. Bože, já MÁM tabák! Nadlouho. Dnes jsem snědla dvě lžíce medu, taky včera. Med je léčivý, a ještě více včelí pyl. Musím pak tátovi říct, aby mi ho donesl. Taaak, ve vůni, romanticky a konějšivě se rozptylující po mém pokoji, si jdu promasírovat mou indiánskou hlavu, prokrvím kořínky vlasů, a vetřu do nich vzácný, drahý lektvar, po kterém mi vlásy zhoustnou a budou se krásně lesknout. Dnes mi je, po jednom použití šamponu a dvou ampulkách elixíru, pochválili už dva lidé, což předtím nikdo nikdy neudělal, a Vilko pak řekl, že mě opře o stěnu, hihi.

Dnes jsem se byla ohřát ve sprše, asi dvacet minut jsem se polívala horkou vodou až pokud nezmezil ten vnitřní chlad a cítila jsem se prohřátá. Zpívala jsem si, Vilko vedle v ošetřovně psal papíry a pak jsem si šla zapálit na balkon, protože mi už nebyla zima. Já otužuji, někdy nedobrovolně, celý život, a nic mi není. Fakt, já nemám vůbec žádné bolesti, vůbec nic mě nebolívá. Doufám, že to tak bude co nejdéle, asi mám dobrý životně – pohybový styl. Jinak po Vánocích si chci udělat pročišťující kúru se slanou vodou, vím z knížky o očišťovacích jógových technikách celý složitý postup a trvá to tak pět hodin. Prostě budu pít slanou vodu a dělat určité cviky, až pokud při stolici ze mne nepoteče čirá, nezbarvená voda. Už jsem to dělala a vyšly ze mne slupky, kůstky

a zrníčka, které jsem jedla rok předtím, moc ovoce nejím. To všechno se udržuje v záhybech střev i léta, a tato procedura rozpouští i ty nejpevnější usazeniny. Navíc slaná voda blahodárně vplývá na tělo a bioprostředí střev. Moc se mi do toho nechce, je to namáhavé, půjdu asi třicetkrát na záchod, a bude mě štípat konečník od slané vody, bude možná podrážděný i dva týdny. Ale stojí to za to a jde to i bez hadiček a nemocnice.

Je jedna, teď tady byla Lubka pečovatelka a žeprý tady mám velkou zimu. Ono je to asi proto, že já jsem krajní pokoj a možná i ten radiátor je na konci chodby nějak méně výkonný. Je jenom teplý, vůbec dobře nehřeje. Joj, vůbec se mi nechce spát, možná až za takovou hodinku. Jdu kouřit.

Dneska byl Jaro fakt rozšafný, byl ve městě v obchodě a napsal mi, co má prý koupit. Jenže já sem nabíjela telefon a seděla u Bětky. Napsal mi, kde se prý jebu. Po půl hodině, když jsem se vrátila, jsem mu hned dvakrát volala, ale pokaždé mě vypnul a pak mi napsal Jebu tě. Já, trvalo tři hodiny, abych ho obměkčila, uraženého. Psal mi.

Čím dál měkčeji... a večer byl už jenom Kohout, co hučí opilým hlasem na svém smetišti doma, hehe. Ale byl přátelský. Já už ho dobře znám za těch devět let a vím jak na něj. Sám mi řekl, že to s ním umím. Jojo, vždyť jsem měla být učitelkou v mateřské škole, chichi.

Joj, já nevím, ale dnes jsem tuším vypila tři litry pepsiny, možná proto su stále bdělá. Ale no, jdu nasilu spát. Při pohádce určitě usnu. Vlastně já teď dokážu usnout, kdy se mi zamane, stačí jenom vytvořit správnou atmosféru a uvnitř sebe nastavit správné naladění. Dobře. Tak záchod, vysvléct se z bundy a fantazírovat o tom, jaké budou Vánoce!

Otec jede na revers domů, neví tam vydržet to prostředí, ani nespál. Nasadili mu už léky, jenomže ho tam ještě chtěli nechat na pozorování. Je přišerně vyčerpaný, nejj, nespí, hlas má strašně slabý a jede z rezerv, kterých mu už moc nezbyvá. Usnula jsem o třetí ráno a vzbudila se o devíti. Na strašnou zimu. Omrzají mi ruce, nevím, jestli mi je taková zima z otce, ale cítím se na pokoji jako v sedmnácti stupních. Jarko na mne kašle, dnes se vůbec neozval, jsou čtyři. Nezvedá ani telefon. Jsem úplně sama, ještě dobře, že si tady můžu popovídat s lidmi. Bětka šla do města, tak jsem jí dala koupit ještě pro Jarka dvojce boxerky. Mám třicet eur. Do baru ale zítřka nepůjdu, nechci si rozhodit náladu. Cítím, že Jarko již není můj... nevím, co bude... doufám, že otec nezemře... to už bych neměla nikoho. Ale není to poprvé, když jsem žila v útulku, dva roky jsem byla úplně bez blízkého člověka, a ještě k tomu jsem dala dceru na adopci. Můj život je pěkně drsný, nemám kolem sebe dobré lidi, to mi řekla i Zuzka Antareska, že nemám štěstí na lidi. A já doplňuji – na rodinu nejméně. Jsem teď smutná. Ani jíst mi nechutná, od rána jsem snědla jenom jeden rohlík.

No, díkybohu, otec zavolal, je doma, už i spal. Ale stále nic nejedl. Hlas má už skoro normální, vidím to dobře.

Jarko si vypil s kamarády, až o sedmi jsem ho zastihla doma. Je mi z toho trochu smutno, byl rozjařený, byl i ve městě na trzích i v Galantě v šenku... vůbec mi nechce říkat, kudy chodí. Nevím, jsem nějaká bez nálady. Umyla jsem si vlasy, dala vodičku na růst a zapletla copky. pak krém na obličej, sérum na řasy a korektor; všechno jako obvykle. Musím se očarovat na dobrou náladu. Zima mi už není, vyschla Bětkina mikina a je mi tepoučko. Skoro všechno už mám připraveno. Zítřka ještě vytrhám obočí a bradu. Sprechovat se budu až v neděli, tehdy odcházím, ať si mě Jarko vezme úplně čistou. Beru tři igelitky a malý ruksak. Na kolik že to vlastně jedu..? Na šest dní. To budu akorát nasycena Jarkovou společností, zase se něco nového o sobě dovíme a náš vztah to posune možná výš. Těším se hlavně na Štědrý večer, na sezení při stromku a večerí. Aspoň se na

chvíli vrátím do dětství, Jarko stále říká, že nemá pro mě dárek, ale s určitostí vím, že má, a jsem zvědavá, jaký, co vymyslel.

A hlavně chci vidět jeho radost z mých dáreků. Těším se na společné sledování pohádek... nebo jenom tak na večerní zatulení se do sebe navzájem.

Zítřka má Vilko denní, budu si mít s kým popovídat. Já jsem vlastně šťastná, mám dobrý život. S Jarkem to táhneme na desátý rok a chytáme druhý dech. Už jsem spíš usadlá, miluji jistotu, protože celý život, od dětství jsem trpěla stále se měnícími podmínkami a nejistotou. Neměla jsem oporu v nikom, jenom sama v sobě. Mámína povaha se měnila jako počasí a otec tehdy takřka nebyl, až do mé třicítky. Jak ty léta běží... táhne mi už na padesát... začátek stárnutí u sebe pozoruji po čtyřicítce, hlavně v obličejí. Netrápím se tím a mladost bych zpátky nechtěla, jsem unavená životem. Jenom jaksi zmizla jiskra, víc přemýšlím, a rychleji, a taky jsem méně emocionální, skoro vůbec nepláču. Teď táto událost s otcem mě rozhodila, tak se trochu zamýšlím. Mám pocit, že jsem zamrzla, duševně i tělesně. A taky se blíží konec roku. Jdu se motkat, asi už nebudu dnes psát. Chybí mi malování...

Jdu číst a spát. Je jedenáct. Dobrou.

Ach joj juj ach.... je mi nádherně!

Otec má srdíčko už v pořádku, jenom je ořápený z těch léků. Jedl. Přítelkyně se o něho stará, chodí za ním. Uf..

A já zítřka odcházím!!! Všechno mám sbaleno, ještě jsem zapoměla na slavnostní šaty a šampon. Jarko seká dříví a určitě chystá všechno, upratuje, vysává, čistí. Zítřka mu vyzvednu z lednice v ošetřovně salámy. Oholila jsem si nohy, vytrhala obočí, v podpaží jsem si chloupky nechala, neboť Jarko to má rád, chi. Alergii už vůbec nemám a ledva je vidět začervenání. Teď byl tady Vilko, donesl mi večeri, máme kabanos. Řekla jsem mu roztomile, že mi jebe, a on se smál, že koliká upřímnost! Chi! Už jde domů, uvidíme se až dvacátého sedmého, za šest dnů.

Za asi hodinku budu volat Jarkovi. Dala jsem si, přesto, že mám zapletené copky, to sérum na vlasy. Ať to nepřeruším. Já žasnu nad těmi řasami; jsou dlouhé tak, že se mi dotýkají obočí. Je půl šesté, už jenom... devatenáct hodin, z toho osm prospím. Marcelovi jsem dala za hrst špaků, nemá peníze, ani cigarety. S Bětkou se celý den ne bavím, ani nebyla příležitost, ale nevyhledávám ji. Viděla jsem ji po ránu, zas byla nasraná. A to si teď koupila tři koberce, měla by zářit. Včera večer mi bylo tak teplo, až jsem nemohla usnout, když mi táta napsal, že nemá arytmií a trochu jedl. Kdybych byla ve starém domově, na Vánoce nejdu nikam. Neměl by mě kdo zavézt. Nechci už na ty tři prokleté roky ani myslet, neboť mi z toho klesá vitalita. Umyla jsem zem na balkóně a ještě nesmím zapomenout schovat počítač.

Vilka jsem poprosila, jestli mi nepoleje květiny. Dnes jsem snědla dva špenáty, konečně mi chutná. Udělala jsem si i nehty, ještě je vyleštím, lak si nedávám, vždy se mi hned sloupe. Francouzský styl.

Dám si budík na osmou, ať tady stihnu vybavit všechny formality. Dobře, Vilko byl zkontrolovat, zda mi nachystali občaňák a zdravotní kartičku. Jo. Jaj, nervózní jsem už, Jarda nezvedá, on se totiž, prosím pěkně, stresuje. Absolutně si neví zorganizovat věci, vždyť i minule místo o jedné přišel o deseti... je přece normální, že večer před návštěvou si zavoláme a všechno dohodneme. Trouba...

No, teď psal, že sedí s kamošem. Tak dobře, vždyť na svátky se známými nebude. Vypadá to tak, že sehnal i řidiče, napsal mi Ano, ale teď nevím na kterou otázku. Táta srdíčko a tlak ok, je půl osmé.

Byla jsem si ve vestibule v automatu koupit irišku, káfé. Poseděla jsem v altánku, neboť jsem celý den na pokoji

a mám stále stejné myšlenky a pocity. Jak jsem osvěžená, ano, potřebuji pořád změnu. Pokecala jsem s Mirkem vozíčkářem, Bětka už každému leze na nervy. Je to teď takový dvacet hodinový nucený odpočinek, pak se to rozjede. Nebudu vědět, co dřív, chi. Víím, co teď udělám. Natru si celé tělo, ať jsem zejtra sametová.

Já jsem taak netrpělivá... dala jsem si robotku – pospájet písně od Bye City Rollers do jednoho pásma, abych nemusela mezi nima přepínat. Nu, ale trvalo to jenom deset minut a teď je ještě jenom devět. A já spala i odpoledne. Tak mi to tady hraje a já se motám a jsem roztržitá. Volala jsem Jarkovi, šel domů s kamarádem a byl strašně chutně opilý. Jak jsem mu to říkala, bylo to slyšet prý na celou ulici, protože má takový mobil, koupil si nový. A venku prý kopa lidí a já se jen nadšeně směju. Řidiče prý asi sehnal. A když jsem se ho ptala, proč se někdy neopije se mnou, směšně se dramaticky namíchl a žeprý mi dá, až zrezavím, haha. Totálně se mu motal jazyk, tak mi udělal náladu, smál se.

Táta mi posílá srdíčka, paráda, je mu dobře. Uff.

Jdu se namazat, haha! Já se asi tím krémem a sérem předávkuju, chacha. Teda, čtyři dny jsem nebyla v šenku a nepila, a jak to cítím, nudím se. Nic, nad čím bych mohla přemýšlet, žádný boj s rozmrzelostí, nebo naopak, chybějící euforie a touha po normálnosti a klidu. Teď se všichni lidé motají po městě a já prd, celý den na pokoji. Sice mohla jsem jít dnes ven, ale nevěděla jsem, jestli by Jaro nešmíroval, kde jsem a pak by mi ještě skazil Vánoce, se svou ženskou urážlivostí. Už jenom patnáct hodin... jé. No, půjdu si lehnout. O osmi vstávám. Ahojky!

Joj... vstala jsem na sousedkin křik o sedmi. Už jsem osprchovaná, pouštím si pohádku Ronju, podle Astrid Lindgrenové natočenou, krásná atmosféra. Za chvíli se jdu malovat. Psát už nebudu, nemám čas. Krásné svátky!

Aaaach....

Já jsem tak rozkošnická..!

Teď nedávno jsem přišla po pěti dnech na domov. Jsem taková spomalená, přemýšlivější, a Jarko je určitě o trochu lepší. Bylo nám strašně hezky, vůbec jsme se nepohádali, jenom se urazil jednou Jarko, jednou já, a za hodinku to bylo v pořádku. Vařila jsem skoro každý den, i dvakrát. Jarko se dárkům těšil, a já jsem od něho dostala dvoje náušnice, řetízek s měsícem a ... pivo, haha! Celé svátky byly úplně ideální, ale upřímně, je vidět, že Jarko se snaží, abych s ním zůstala. Dnes i na Štědrý den k nám přišli dva bezdomovci, jednoho už znám, sem – tam pomáhá Jarkovi se dřevem a prací na zahradě. Dostali od nás šalát, tabák, kousek salámy z divočáka, cigaretové papírky, a Jarko je pozval na frňana. Večer jsme pak trávili spolu, koukali jsme samé pohádky. Jsem přepitá, každý den jsem něco měla. Kupodivu, nemilovali jsme se velmi často, spíš jsme si užívali přítomnost toho druhého. Já to dělám vždy, ale Jari si mě teď dost hýčkal. Jaj, dobře je.

Jdu na chvíli oddechnout, už nejsem zvyklá psát delší odsek. Při Jarkovi jsem moc neměla čas na sebe a snění, tak si to teď vychutnám. Jinak jsem ale vyživená až po okraj, všechno je na svém místě a nic mě netrápí.

Poslouchám Saxanu, pohádka mi jede přes internet, celá televize, ale jenom zvuk. Jsem línáá... včera přijel i táta, byl pomalejší, soustředěnější, nespíchal, a návštěvu si užíval. Asi třikrát nám řekl „Děti moje“, to bylo velmi pěkné. Srdíčko mu již pracuje správně, jenom je unavený. Jarkovi dal padesátku a mně třicítku, zlatej. Já jsem si hned objednala dvě spirály se sérem na řasy a na vlasy černou Henu přímo z Indie. Trochu si ještě odpočinu a psát budu pak, ještě je jen sedm.

No, byla jsem se probrat na mrazu na balkóně. Volala jsem tátovi, zdravotně dobře, ale je velmi slabouňký a nic s tím

nedělá, vůbec nejlí. Vlastně se nemá tímto jak uzemnit a pak jeho mysl ovládnou fantazie. Pamatuji si, že když tu byl ještě asi před měsícem, byl v jakési povznesené náladě a uprostřed rozhovoru se podíval jinam a úplně bez souvislosti, rychle, řekl „slunce“, a pak pokračoval. Já se stavím, že těch lysohlávek si dával vyšší dávky a měl halucinace, poslal si psychiku a srdce. Jeho otec měl porážku a na druhou zemřel, tak ať si dává pozor.

Byla jsem velmi dospělá a zralá, když otec povídal, co a jak je s ním, a na okamžik jsem se zadívala jinam a plakala bez výrazu a slz, to tehdy, když řekl, že se mu na deset sekund zastavilo srdce. Když od Jarka odcházel, zůstali jsme venku asi deset minut bez bundy v mrazu, jenom abychom mu zamávali, ale táta se díval přímo, neviděl nás. Tátovi se dvakrát začal lámat hlas do pláče, ale to jsem viděla jenom já, dobře to ovládl. Jistě se můj poklad bojí smrti. Já, kdybych měla tolik let, byla bych už smířená, protože už teď skoro jsem. Je to jenom přechod a nový začátek. Škoda, že je táta takovej přísný materialista. Ke mně byl v mém mládí krutý, velmi mi nadával a křičel na mne, vlastně jsem se z otce i mámy zbláznila, až dokud jsem nezačala žít s Jarkem, ten mne vyléčil. Taky na mně řval, ale to ho naučil život, s ním bylo velmi tvrdě zacházeno, ani neměl citové zázemí. Když tatínek odešel, řekl, že asi cítí, že přichází konec. Prý on si taky neumí představit, že přijde o přátele, mne, dům, a že se s tím vším bude muset rozloučit. Je dobré, že Jarko má takovou zkušenost - přítele v pokročilém věku, protože se takto zamyslí nad vlastní smrtelností a bude si víc vážit života, bude mít z něho větší radost. Já tady v domově přicházím se stářím, nemocemi a smrtí do kontaktu prakticky každý den. Je to konějšivé, ne depresivní. Jakoby všechny starosti a malicherné problémy ztratili na důležitosti. Už neřeším to, jak na lidi působím, jestli se chovám špatně nebo směšně, nebo mimo. Jsem autentická a poslouchám, co mi říká moje tělo a srdce, a taky duše, a řídím se tím. Ten Jarkův kamarád spal na Štědrý den venku ve třech bundách, a přesto se smál. Však jsme ho taky nakrmili, ať mu přibudou tukové zásoby, chi. A co jiné pomůže na náladu a zimu, než poldecí.

Miluji otce, ale co má přijít, určitě přijde, možná dřív, možná později. Musím se na to vnitřně připravit, budu na tom pracovat.

Mámina smrt bude taky hodně bolet, ale v mých vzpomínkách zůstane mladá, protože již devět let o ní nic nevím. Teď je jí sedmdesát dva. Mí rodiče jsou mi dobrým příkladem, jak nezhodit život nezralostí a nezničit si psychiku a tělo jedem jako jsou zlo, žárlivost, úzkost, pomstychtivost, chlad a výsměch, arogance, cynismus a nenávisť, agresivita. Hlavně nenávisť a neschopnost odpustit, to teda jo. Všim tímto totiž žili. Na mne pohlíželi téměř jako na nemocnou, přinejlepším naivní a slabou, hloupou. Za moje dobré naladění. Já jsem se v životě totiž ničím nezasvinila a vše špinavé, co jsem cítila, jsem vyzracela, často hned po události a doslovně. Špína musí ven, než zahltí celou duši; to jsem jednou jako dvacetiletá řekla tátovi a ten jen klidně řekl Přesně tak. Já ho vlastně učila. Vždy byl zvědavý na mé myšlenky a postoje, máma taky a dlouho, předlouho jsme si dokázaly o tom povídat. Poslední, co o mém vím, je že řekla, že umírá zažíva; to bylo po tom, co mne táta nasilu umístil do domova.

Zjišťuji také, že lidé kolem mne si mne většinou velmi rychle oblíbí a že i když mě nemají zas nějak extra rádi, vždy mi s dobrým úmyslem poradí a pomohou. To jsou sociální pracovnice, pečovatelky a skoro všechen personál. Klienty nemám moc ráda a ani jim nevěřím. Ne proto, že většina to má v hlavě hodně nakřivo, ale proto, že všichni jsou velice mazaní, neumějí žít samostatně, jen sobecky využívají lidi kolem, protože nemají vůbec žádné starosti a kontakt s vnější

realitou. To jim nezalívám, ale jsou jako vyčáncané panenky ve výloze; mrkají očima, mluví nesmysly a jsou prodejní. Jenom kus těla s nemocnou duší, která je vlastně zabita samotnou nemocí. Dobře, ale jdu už pryč od vážných úvah, to není můj styl. Život, pokud je, by měl zářit, to umím od sedmnácti, kdy jsem se kvůli mámě a její tyranii málem otrávil, stačilo sníst o jeden muškátový oříšek navíc. V nemocnici to vůbec nepoznali, ach, jak byli doktoři zaostali v devadesátých letech! Vždyť hippies si muškátovým ořechem navozovali halucinační stavy. A já jsem o jeho účincích věděla ze staré knížky o Beatles. Ještě jsem byla tak šikovná, že jsem ho postrouhala do vody, abych ho lépe pozřela, dva byli. Tu strašnou chuť si pamatuji doteď, ale když ho cítím v koláči, nevaří mi. Je takový ryze éterický, jako olej.

Je deset hodin. Táta psal, že se mu polepšilo, hurá!!! Jinak teď mi spadla z postele vůbec poprvé, co ji mám, panenka – morská panna. To znamená, že teď se já budu starat o tátu, co jsem velmi ráda. Jako že dítě už není. Pokoukala jsem stránky o nechutenství seniorů, poslala odkaz na bylinné kapky na chuť do jídla tátovi. Jemu to moc dobře padne, má mě, protože mu píše každé dvě hodinky. Nezapomínám na něj, jako on věčně na mne neměl čas a užíval života, když jsem byla sama a padlá, poslal mne těhotnou do útulku, dva týdny nechal těhotnou na ulici... a on doma prázdný rodinný dům. Já to ani nevnímám, myslím na vše, co pro mne v životě udělal, jak mne provázal celý dosavadní život po mých nebezpečných cestách, jak mi vše vybavoval, je, teď jsem si vzpomněla na dnešní sen, někdo mi v něm řekl, že teď už budu jenom odpočívát a mít čas na psaní o svých dosavadních zážitcích,, dobře, pokračuju... jak za mnou vždy stál a krvopotně a nad své síly zachraňoval můj bláznivý život... no jo, táta konečně změnil životní styl, u Jarka byl velice změněný a cítila jsem z něho čisté vnímání a vyrovnanost, dokonce zažertoval, nepovedlo se mu to, ale já se smála jako vždycky a ani to nepoznal. My se oba společně učíme nebýt paličatí a poslouchat moudré rady, protože však my umíme všechno nejlépe a umíme si poradit, ne? Hihi. Dobře, nechám už tátu spát, ať ho mé myšlenky neruší, chi.

Jarek je podivuhodná osobnost téměř beze stálých rozhodnutí a paměti, co říkal, a co si myslěl. Je neskutečně mile spontánní, drzý, když se dobře cítí, tak ukecaný a dobře umí jednat ve stresu, ne však tak dobře a rozumně, a hlavně klidně, jako já, hihi. Zažil se mnou moje nemocnice, jednou mě v mrazu a ve větru deset minut čekal, aby mi přes mříže mohl podat tabák, který jsem moc potřebovala, a dát mi polibek. Ani nevěděl, jestli mu půjde autobus nazpět. Přišel tak, že mi z fleku po půldenní odluce bez ohlášení napsal „Jsi blízko brány?“ velickou zásluhu na tom, že už pět let žije spořádaně, nefláká se po barech a hernách, má doma králíky, které jsem na starém bytě s ním koupila já, mám já, a především, a to prioritně – on. Já první jsem ho chválila, správně kritizovala, usměrňovala, radila, dávala podněty a nápady, vždyť předtím skoro nechodil do obchodů a teď je to jeho oblíbená činnost. My jsme se tak v závěsu oba vedli jako při tanci, s láskou, a tak jsme se za devět let protančili až do krásného období, kdy má každý svůj jednoduchý život a milujeme se. Naučila jsem ho projevít city, naučila taky prožívat radost z dárků, z pěkného dne, všechno to věděl.

Naučila jsem ho z chmur, tak jako sebe sama, obrátit se ke slunci a vyhřívat se v jeho teple, užívat si tu pěknou stranu života a škaredou si nějak moc nevšímát a nepřikládat jí důležitost. Ani jeden z nás se nekouká na zprávy, absolutně nás nezajímá politika a šoubiznis, myslíme si o těchto špinavostech své. Zajímá nás romantika, jeho po chlapsky a mně po žensky. On rád kouká krvavé filmy s násilnými scénami a rychlou akcí, kde vždy vyhraje ten dobrý, silný, statečný, a možná jsou to jeho ideály, protože rodiče mu

nemohli dát vůbec nijaký vzor, zemřeli mu tragicky v dětství. Já zase čtu, většinou staré a klasické romány. Na dva roky, kdy jsem tlak na sebe řešila pitím, vzpomínám jako na roky mého úpadku a poučení, protože jsem si zkusila, co je to jít po ulici a cítit se nedůstojně, špinavě na těle i duši a žít s otupenými city. Vůbec nikdo mi nepomohl, Jarda mě ještě víc potápěl a táta mi tehdy nadával. Ty časy byly očistcem na pranýři, veřejně, a sama jsem ho v ulicích vyhledávala. Zkoušela jsem totiž, kam až může zajít má svoboda a odvaha, až to už hraničilo s přestupky. Jenomže já jsem všechno vnímala velice intenzivně a vše plně prožívala, každý den byl nabitý kouzlem, dobrodružstvím a nikdy nekončícím vířením. Vyšla jsem z toho omnoho zralejší, o dobrou třičtvrtinu silnější, a proto veselejší, svěžejší a, ačkoli se zuby jak notama na buben, o trochu hezčí a teplejší. Jarko to všechno pozoroval, trpěl se mnou, nenáviděl mne, ubližoval mi a týral mě, a pak jsem já byla ta, co si ho musí získat zpět. Vrátit mu tři roky jeho pomoci a zranění ode mne, zahojit, usmířit, nechat zapomenout, a hlavně – vydržet. Znáám svoji houževnatost a taky jeho, a už za šest let jsem mu všechno vynahradila, pohladila jizvy, rozmazlila si ho. Teď já dávám mnohem víc, a vědomě, já držím opratě. Jednou mi řekl, že se mi přízpůsobí – opravdu pořád potřebuje vedení, jako od mámy, kamarádky i milenký.

My se spolu prostě nikdy nenudíme, pořád jdeme vpřed a jenom se díváme, jací to jsme, objevujeme se vzájemně, i sami sebe. Já musím zachovat rovnováhu, aby Jarko měl pořád pocit, že mne musí dobývat, a v jeho nedůvěřivosti ho zase víc musím dobývat já – jsme absolutně flexibilní k sobě navzájem, vždy jsme v souladu, a po konfliktu a vykřičení si svých stanovisk se po odmlce nanejvýš jednoho dne vrátíme s blažeností bezpečí vztahu k běžnému životu, jako by se vůbec nic nestalo.

Jarko má velice jemnou hranici mezi vědomím a nevědomím, přesně jako já, jako dítě. Když se někde ocitne, okamžitě souzní s okolím, protože ho prostupuje a on nemá bariéru. Pak se stydí, trémuje, zamilovává na pět minut, hihi, bojí, hněvá... je velmi reaktivní. Jeho intuice je ale ovlivněna vztahovostí a domýšlivostí, takže mnohdy reaguje úplně mimo hru, mimo realitu. Dalo by se říct, že je hloupý, že nemá inteligenci. Mluví i přemýšlí přízemně, velice drsně s jemností umělce. Je syrový. Umí to však ovládat, je jako divoký Heatcliff z Bouřlivých výšin, který neublíží jen Katy, jediné ženě, kterou miluje, i když svádět tedy umí. Jarek se na ženu vrhá s dětskou nedočkavostí a raději se svést nechá. V tomhleto jsme stejní, ale já vzala rozum do hrsti a svádět jsem se naučila. Dvě čisté duše, dva tuláci, dva vykřičníky pro zkažené charaktery některých lidí, kteří nás ještě neznají.

Joj, to už je půlnoc...? Vždyť jsem vstávala o šesti, Jarko mne vzbudil hlazením... ještě se mi chce psát, miluji tyhle chvíle nočního ticha... jinak někdo mi do dárků z domova přibalil voňavku Půlnocní múza, to je tedy fakt trefa... je krásná, sladká a květinovo – ovocná. Zrovna se mi moje od táty minula. Teď jsem ji ještě jednou ovoněla; cítím tam i dětský pudr na říť, hihi. Už mě jinak zas chytá energie, už jsem se nabíla vlastní myslí. Už jsem se oddělila od Jarka. Zítřejdu do baru, Jarko mi dal euro padesát na pivo. Joj, jak se těším na ty řasenky na růst řas a na Henu! Uši mám jak domorodec, čtyři dírky v každém a v každém veliká náušnice, chi! Prý je kupoval opilý, že si to nepamatuje... je to trouba. Dva páry? To je rozum... ale jsou krásné. Dobře, jdu přeci spát, je jedna. Ať nevstanu naoběd. Dobroučkou!

Je další den, a teď mám neuvěřitelně dobrou náladu. Zkusila jsem jít do baru, ačkoliv Bětka i Miro na vozíku říkali, že je zavřeno, že majitel je na dovolené. A bylo otevřeno! Já se ani nenamalovala, a vypadala jsem jak myš, ale zrovna, zrovna teď jsem měla štěstí na obtěžujícího muže. Pěkně

jsem to uřídila a pak seděl vedle, snad pochopil. Byla tam tak výtečná nálada, že ještě teď, po tří hodinách, jsem v euforii. Volala jsem mé lásce, taky je opilý a trochu nervózní, protože by se miloval a musí teď doma topit. Vypila jsem pět piv, všechno v pohodě, přepašovala jsem si dvě plechovky nahoru, za chvíli je půjdu zničit.

Myslím jenom na Jarka, jak nechte moje zprávy, protože jdou jedna za druhou... ví, že ho miluji.

A! Táta dnes jedl!!!! Koupil si vývar, brambory, maso, a koupil si taky čaj a sirup na nechutenství...! Volal mi, a pak mi řekl, že se musí soustředit na trávení. Já jsem tak, tak šťastná!!! Hlas měl už normální, a byl i klasicky sobecký. Ale, Jarkovi koupil powerbanku na tu věstu, co bude mít ode mne na ohřev, táta prostě musel myslet na druhé, co ho mají rádi a tak se neuvěřitelně posílil, ještě chvilku před nákupem jsem mu psala vážně a smutně, zda jedl. Už jedl!!! Táta bude žít do stovky, už to vidím. Jinak Jarko ještě před Vánocemi volal do baru, a ptal se, co dělám, teď mi to povídal Vilko majitel. Oprávněně se mě zastal a Jarkovi vytloukl blbost z mysli. V baru teď byla perfektní humorná atmosféra, jsem posílena mužskou energií a dnes budu malovat Vilkoví, majitelovi obraz. Ještěže jsem tam šla, neupravená, s rozhodnutím, že se za pět minut vrátím. S Bětkou jsem už mluvila, je neúprmná a falešná. Totiž urazila se na to, že jsem jí chtěla dát padesát centů za zapalovač, který mi koupila... totální blbost, ale byla tehdy opilá a agresivní, hučela po mně za to. Jinak minula jsem si peníze na zásilku, objednané séra na růst řas, tak jsem jim napsala mail, jestli to nemohou poslat o týden později, to už budu mít peníze. Normálně, narovinu, jako s kamarádkou. Uvidím, to se nějak vyřeší. Teď jdu kouřit do tý strašný zimy a najím se, díkbuň mi odložili večeri a já ji vyzvedla bez podezření z pití. Ah, koncentrák...hihi.

Jinak víš, co se stalo? Marcelovi, co je na pokoji s Marošem, padesátníkem (Marcel má pětáctýřicet), někdo urval kabel na televizi, to muselo být cílené. Jenomže on, šikula, si to spravil a prý má podezření, kdo to byl. Tady jsou všichni dementi, ale tohle udělat i tak lze. Jsem nasraná, a už, když jedu na záchod a na chodbu, beru tady všechno jako ubytovnu s neznámýma. Předtím jsem byla měkká a rodinná. Dobře, až teď jdu kouřit, protože během jak splašená srna a v srdci mám krásné teplo, když pomyslím na Jarka a otce. Bože, jak byl Jarko překvapený z dárků! A jak jsem se já těšila z náušnic! Bláznili jsme se jako děti. Jarko je můj blázen. Naučil mě žít.

Ach, konečně jsem si popovídala, byla tady Lubka pečovatelka, ta, co jí zemřela dcerka. O Bětce a o jejím morbidním naladění, o Jarkovi, kterého Lubka tak uvolnila, že se mu líbila a smál se s ní. Řekl přede mnou kamarádovi, že má pěkné zelené oči, a že by ji bral, chi. Jaká jsem byla ráda. Rekla, že konečně mám tady puštěnou hudbu... ale jáj i měla puštěnou vždycky, jen jinou, zamýšlenou, snivou, smutnou a relaxační. Teď mám Bay city rollers, veselou, teenegerskou muziku ze sedmdesátých let.

Možná i ona vnímá něco pozitivní, a proto si to všimla, chi. Už jsem skoro strážlivá a jdu malovat. Je deset. Pak asi napíšu, jsem houževnatá, takže to vydržím.

Je jedenáct, šest hodin po pití. Už jsem trochu vystřízlivěla a probrala všechny v připlosti řeknuté věci jako „může být, neudělala jsem si ostudu“. To jsem přebírala při malování, ale moc se mi ten obrázek nepovedl. Je sice jemný a vyvážený, nemá tam ale trochu toho „profi“, je obecný. Jsem teď trochu rozladěná, to, co bylo předtím skvostné, je teď obyčejné a má euforie byla vyvolána jenom alkoholem. Ne však to, že otecko se najedl!!!! Ah bože, konečně, velmi mi odlehlo.

Jdu si spočítat, kolik mi zůstalo peněz, jak povídám, jeden balík jsem si nechala odložit, protože jsem velkou část, asi

šest eur, minula dnes. Zítra chci taky jít, ale to se už konečně namaluju a upravím. Teď se ještě najím večere a jdu číst, dali mi pod stromeček tady v domově nějakou divnou knížku, celkem mne zaujala. Ahojky!

Necítím se moc dobře. Přišla jsem z baru, tam bylo výborně, jenže jsem odtamtud volala Jarkovi a ten se urazil na to, že piju. Zbytek času jsem tam prosmutnila proslzela, Vilko majitel byl zlaťounký a pustil mi pohádku, a celkově se mi tam stavěl do obzoru, abych se soustředila na něco jiného. Pak jsem už byla oukej, jenom jsem si chtěla ještě koupit ploskačku do domova. Přemýšleli jsme, jak ji přepašuju, nebo dnes byla vrátnička Lucie, a ta kouká kabelku. Tak Vilko měl bohovský nápad, abych si flašku dala do čizmy, a věru pěkně se tam změstila, jenom na lýtku jsem měla hrb. Ale co by Lucie koukala! Krásně jsem ji tady vypila, ještě i Bětce trochu dala. Napsala jsem do obchodu, jestli by mi neodložili odeslání barvy na vlasy o týden později. Půjčila jsem si deset od Zuzky a v úterý jí vracím. Byla zlatá, ale ležela, pořád jí je zle. Schizofrenie. Otec je úplně v pořádku, je u něho přítelkyně. Jako obvykle už se mnou nechtěl moc mluvit, protože se už cítí dobře. Teď jsem si udělala u Marcela horký rakytínkový čaj, co jsem dostala od domova na Vánoce, teď ho osladím medem a jdu ho pít, ať se mi vyvolá trošku domáctější nálada, cítím se tak odcizeně a sama... mně není dobře, protože Jarko mi zložil telefon. Zas to budu muset žehlit, já už mám dojem, a to mám od začátku, že on je žena a já muž. Nevadí, zítra už jede do práce, zapomene, bude zase normální. Zítra má také Vilko noční. Proto budu zítra dlouho spát. Dnes jsem se v noci vzbudila na nějaké šterkotání, ale to byla nejspíš sousedka Jana, co něco dělala s radiátorem. Ty kokos, mně je blbě. To z toho tvrdého. Necítím klasické teplo a pohodu, ale neklid a zmatek. Půjdu dolů za Hankou pečovatelkou, andělkou. Ta je taková supr, milá, že mi vždy zlepši náladu. Jedu, ano, jedu si k ní dát zalít čajík a sebrat si něco sladkého. Ještěže nejsem na nájmu sama, bylo by mi smutno. Jdu.

Tak, čajík je zalitý. Ani Hanka se necítí dobře, řekla, vypadala taky smutně. Dala mi bílý jogurt, mňam. Z toho předchozího čaje hořím, strašně jsem se zahřála. Jo, teď budu čarodějka, kašlu teď na Jarka. Budu pečovat o své tělo, vlasy, řasy, obličej. Jarda se nesmí takhle hněvat, když sám dělá to jisté, hm! Už chytám pohodu. Pozití mi přijedou ty maskary na řasy!!! To bude zase přemýšlení při tom, jak si je budu nanášet... miluji ty chvíle, zejména, když na mne kouká Jarko. Vůbec se tehdy nevnímám, jenom to, co mám dělat, a je to perfektní relax, jako když maluju. Ah, mně je horko, jdu si zakouřit.

Nic, cítím se hůř. Lépe mi je uvnitř v teple. Stále myslím na Jarka. Co mi pomůže..? Víš co, je dobře, že si myslí, že mě nemá jistou, jinak by se začal nudit a hledal by únik a rozptýlení jinde. Ach, taková práce s jedním chlapem. Půjdu asi ležet a číst, odreaguju se. Je přesně půlnoc, na minutu. Dobře. Dobrou, jsem smutná.

No... je večer, dostala jsem menzes a Jarko vůbec neče moje zprávy. Je mi blbě. Nešťastná, zmatená a nejistá. Už zítra bude dobře, přijedou mi séra na řasy, už mi to oznámili. Dnes má Vilko noční, doufám, že donese nějaké pití, ale asi ano, když bude za chvilku Silvestr. Těším se na něj, mám ho ráda jako kamaráda. Aspoň trochu zapomenou na trápení s Jarkem. Za hodinku je tady. Pustila jsem si Dead Can Dance, je mi lépe. Namalovala jsem se, oči mám jako sůva, chi. Dnešní noc budu opatrná, stydlivá a rezervovaná, cítím to. Joj, ta hudba je krásná... rozlehlá, hravá a svěží, odlehčující... trochu nostalgická.

Za chvíli je tu Viliam a mně je ještě hůř... Jarda ale není vyplý, jenom neče zprávy. Důfam, že donese pít. To je jediné, co mi teď pomůže. Tu voňavku a knížku mi určitě přibalil on.

Ale řekl, že ježíšek... proboha, co mám šest roků? Nic mne nebaví. Chlapi na chodbě se ožrali, teď jim padl velký dekel z odpadního koše a pečovatelka jim zdola nadává. Je tady hluk, nepokoj a bordel. Fúj.

Půjdu si zlepšit náladu malováním, Vilko z baru chce abstraktní obraz. Šmuhy, tvary, kapky. Udělám něco krásnýho. Jaj, Jarkoo!!! Strašně chybiš!

Už tady byl Vilko, ale seděla jsem na balkóně a neviděl mě tam. Dnes nemám vůbec chuť na doteky a polibky, jsem uzavřená, chci se jenom udobřit s Jarkem. Teď mu ještě volat nebudu, počkám, až vystydne. Cítím se strašně opuštěná. Jdu dolů za Vilkem.

Už se cítím o trochu lépe... Vilko donesl Jágra, tak se trochu uvolním, díkybůh. Teď jdu malovat, to mám za půlhodinky, a pokud se to podaří, budu mít z obrázku radost. Asi mi až tak nedělá dobře ten bar. Jsem vyžítá za ty dva dny. Jdu do práce, hurá.

No, celkem se to podařilo. Přemýšlela jsem nad tím, že Jaro má možná známost. Dostal šedé víno a někdo mu psal, neřekl mi, kdo. Měl vypnuté zvuky. Taky mám pocit, že šel něco psát ven, jsou to jenom takové dojmy. A nastavoval si zvuky zpřív, jako by chtěl speciální zvuk – má nový mobil. No, uvidím. Ať má, ale podle mne mě ztratit nechce, protože ví, že bych se na něj vykašlala. Kašlu na to, umím být i sama. Já ho vlastně už teď tak dobře neznám. Bydlet bych s ním nechtěla určitě, stačí mi, jak je to teď. Jinak je opravdu lehký, kdyby nějaká po něm vyjela, dal by se získat. Nevím, možná jenom podezřívám, ale Jaro je strašně na ženské. Na takové tajné, sexuální vztahy, živořící v napětí a neupřímnosti. Nechce se nikomu otevírat. Taky vím, že se stydí za svou špatnou povahu. Já ho trochu změnila, je lidštější a lepší. Ale nepoznává vděčnost. Rád využívá, někdy až do krajnosti, a je sobec. Dnes o tom budu mluvit s Vilkem, nejsem přece ta, co všechno dusí v sobě. A tohle Jarovi právě vadí, protože vše rozkřiknu a netrpím v skrytu. Vůbec netrpím, jakmile zjistím, že mi škodí, ochladnu a není cit, není sex. Jsem moudrá žena, a silná.

Proto mám téměř celý život šťastný a pořád se směju. A to vůbec neznamená, že jsem dítě. Je to jenom příznak toho, že nehraju hry na ega, podvody, manipulaci, a nejsem ve vztahu ani teatrální, ani umělá, ani vychcaná. Ráda mluvím narovinu, s citem, a překouknu každou masku. Pozorně muže sleduji, když mi na něm záleží. Jsem hrdá na to, co mě život naučil, a smřuju k růstu. Nejsem na nikom závislá a umím být sama. A umím být sama sebou taky při ostatních. Jsem se sebou spokojená, mám svůj klidný svět a své lásky, a ráda milovaného rozmaznávám. Věřím si, a ano, už jsem zralá. Života si vysloveně užívám, ale střídě. Nesnesu při sobě nikoho, kdo je na mně závislý, nebo se snaží se mnou manipulovat. Jinak miluji samostatné, střizlivé muže, a očekávám, že Jaro bude respektovat samostatnost mojí. Vlastně nepotřebuju od něho žádné speciální vlastnosti, hlavně, že mě miluje, a je ke mně hodný. Můžu mu dokonce celkem věřit a ačkoli neumí být oporou, ani nemá vyzrálost na to, aby prožíval život smysluplněji a hlouběji, chci ho mít při sobě. Můj hluk. Co mi chybí syn, hihi? Vždyť je starší o jedenáct let...

Jinak Jarda mi řekl, že jsem čarodějka, opět. S láskou. Totiž vařila jsem, poslouchala hudbu a něco mu povídala, a on si koukal naše společné video, a pak zazněl zvuk vytahování usb klíče. Ptám se – ty to dávaš na klíč? Ne, odpověděl celkem normálně. Jarda umí lhát jen tehdy, když ví, že bych se moc nehněvala a vzala to racionálně, laskavě a s klidem, kamarádsky. Komu asi tak to video chtěl pustit..? Kamarádovi? Nové ženské? Chce ho prodat? Je to pako, ale já bych se opravdu nehněvala, tak jsem to nechala tak. Dnes piju, hurá, budu Vilkovi povídat. Jaro vypadá tajemný, ale to

proto, že má své ojedinělé speciální myšlení a cítění, dost žensky iracionální. Vypadá to potom tak, že je blbý jako vůl.

A on doopravdy trochu blbý je. Nerozumí ženám a proto se jich stydí. Koneckonců, po sexu jede, ale ženy rád nemá, když nevyčítí vnitřní čistotu, upřímnost a dobro. Proto je již devět let se mnou. On mne fascinuje... je to fakt blbec, touží po zlatě a kurtizánách a medové koupeli. Za pět eur od kamaráda koupil kradené značkové brýle, co jinak stojí sto eur. Mám přesně ty samé, sluneční zrkadlovky, jenomže opravdu pět eurové z činy, haha. Dobře, za hodinku jedu za Vilkem, nechce se mi moc spát. Jaksi jsem se hlavou osamostatnila, odkdy je otec nemocný. Trochu ochladla, trochu se uzavřela, trochu méně vody a víc vzduchu. Vzduch je dobrá věc, královna mečů je silná figurální karta. Už jsem si opravila náladu, za chvilinku budu sedět s Vilkem a dole ve sklepě se budou nahrávat duši! Já strašně chcu, aby se tam znova něco zaznamenalo, už se skoro vůbec nebojím ničeho.

Tatínek už jí. Ah, to je dobře, to je dobře...

Koukni na ten obrázek.

Já teda nevím, ale je to perleť, moře, čas a sny. Vůbec jsem neměla představu a neposlouchala jsem ani hudbu. Ale celkem se mi to líbí, hladí mi to oko. Jo, a dnes mi Nora uklízečka donesla tabák za ty maky! Tak budu mít dost. No, jdu se trochu přeštelovat při cigaretě, půjdu dolů.

Ba ne, ještě mám půlhodinku. Zuzce Antaresce teď cez svátky nepíšeš, vždyť jsme spolu v kontaktu celý rok už patnáct let... to už je taková doba..! Líbí se mi, jak se změnila, teď z ní srší energie, radost ze života a dobro. Je taky hezká, má dredy, ne copánky, a má jiný, okouzující úsměv vědmy. Jojo, druhá mamina.

Je tady hrobové ticho. Mám to ráda. Na můj jemný vycibřený sluch krásné. Mírně jsem seděla dole při ošetřovně, co je o poschodí níž a na druhém konci mé chodby, a slyšela jsem, jak mi z pokoje cinka správa od Jarka, chichi. Přes den, a byl tam celkem frmol.

Jarkovi jsem taky natírala hřbet Lesanou, má ho vyházený jako vždy. Musím mu koupit kafrovou mast, on je línej. Pěkně jsem mu asi dvacet minut jemně vytlačela černé tečky, a Lesanu jsem nejprve ohřála v dlaních, aby mu to nebylo nepřijemně studené. Ach bože, jak jsem byla něžná. Jinak on je takový orgiastický chlapík, jenom by si užíval až přes míru. No co, snad nemá jiný vztah, zase takový lhář není, neumí to. Vždy se odhalí a to je to krásné. Joj, jak Mně Baví Život!!

Brácha má problémy. V mládí se mi vysmíval, zlobil, strašil mne a povznešeně mě ponižoval. Řekl, že ho nebaví koukat se na moje obrázky, že ho vůbec nezajímá umění a to, co kdo cítí. Smál se z citů mých, a pak od nás v dvaceti odešel.

Až teď, před půl rokem jsem se dověděla, že již od dvacetišesti se léčí na psychiatrii. Celých dvacet let se mnou skoro nekomunikoval, ač jsme nebyli pohněvaní. Prý mu dělá zle kontakt s rodinou – mnou, tátou a mámou. Teď trpí úzkostmi... nejenom. Je mi to líto, jako jen já lituji každého, kdo sek e mně nikdy nechoval pěkně, nevážil si mne a na moji dobrosrdečnost odpověděl zlobou. Já jsem si vpouštěla do mého života i životy mých bližních, svůj svět jsem měla, když jsem s nimi nebyla. I mi pomáhali, už jenom tím, že se mnou hodně mluvili, hádali se a smáli taky. Naše rodina byla velmi otevřená, společenská a komunikativní. Prožívali jsme snad všechny barvy a odstíny citů. Máma byla pořád našťavaně veselá a srandačka, táta humorista, my děti jsme si to hodně užívaly, rodiče, stejně nezralí jako my, se s námi často hrávali a bláznili. Ještě teď se mi stává, že Jarkovi někdy řeknu bráchoým jménem, zejména, když se až předháním, tak mu chci něco říct. Joj, ale se těším na toho Jágra, uh. Už jdu.

Joj... jak bylo krásně... je půl páté. Přišla jsem za ním vážná, smutná, bezduchá, ale úplně spontánní. Udělal mi čajík,

uvelebila jsem se na gauči a začala jsem ze sebe sypat jednu souvislou myšlenku za druhou. Vilko mně velmi, velmi něžně hladil, a já jsem se nemohla soustředit. Povídala jsem mu mnoho, mnoho úplně osobních, duševně intimních myšlenek z mládí, pocitů... naslouchal velmi pozorně a vnímal každou moji větu, hledíc mi upřeně do očí. V jeho tváři se nezračil odstup, ani vlastní úvahy, pouze naslouchání, nesoudící a s upřímným zájmem. Povídala jsem asi hodinu a půl, a vypila jsem dvě dvojdecové slivky. Byla jsem uvolněná a šťastná, oči mi musely zářit. Sem – tam jsme vyběhli na cigu a nic sexuálního se nedělo, nebyla na to vhodná atmosféra. Dívali jsme se na sebe víc než jindy a vůbec mezi námi nebylo napětí. Pak jsem sama šla dát do sklepa kameru a po hodině jsem ji šla také sama sebrat. Mám pocit obohacení a omlazení, vnitřního osvěžení. Pak Vilko ještě psal asi dvě hodinky a já jsem při něm meditovala, v tichu a klidu. Na nepokoj a nešťastnost z Jarka jsem zapoměla a mám novou sílu dobývat ho. Teď půjdu spát, a odtěd' asi maluju už jenom vlastní náměty. Jsem pak celkově autentičtější a nacházím nové zajímavé pohledy na život, víc vnímám. Dobře, sním něco a jdu spinkat. Dobrou noc.

No jo, ráno o devíti mě vzbudil kuriér se sérami, nic hezčího ani nemohlobýt. Se zalepenýma očima jsem mu dala dvacku (platila jsem patnáct) a on sám mě musel zavolat, aby mi vydal. Smáli jsme se. Pak jsem dospávala. A pak jsem šla k Vilkovi do baru. Donesla jsem ten nový obrázek. Všichni na to koukali, dobírali si mně. Bylo tam velice fajn, a nejhezčí bylo, když tam přišel kdo? Vilko! V bílém, slušný, tichý... zasvítily mi oči a druhý vilko, od baru, si to hned všiml. Celou dobu, jak tam Vilko byl a bavil se s Bětkou, koukal vilko od baru na mne. Byl asi zvědavý, jakéto že já můžu mít známosti, chi. Vilko vzal Bětce i mně pivo.

Velice pěkně jsme si minutku povídali. Pak jsem vzala jednu plechovku domů, nestihla jsem pivo vypít. Volala jsem Jarkovi, ptal se, jestli na Silvestra nemám volno... ale nemám, bohužel. Pak jsem si nakrájela Jarkův ananas a teď ho pojídám. Je devět. Měla jsem hororový sen o vraždě, asi po třech letech. Nemohla jsem se z něho vzbudit. Tak, a teď!! Teď si jdu zapálit vonní tyčinku, učesat se. Jinak Nikolke, Vilkovy ženě jsem tak pěkně popřála do Nového roku, že se celá usmívala. Juj, dobrý pocit. No, pokračuju. Natru si vrásky, a dám SÉRUM NA ŘASY, jsem z něho nadšená, protože dnes jsem měla z něho řasy jak umělá herečka. Ach, ten Vilko v bílém v baru... Žrala jsem ho, chi. Měkký, voňavý chlapík s velkou náručí a teplým srdcem...

Teď poslouchám ten sklep, a zase tam nic není. Já to kašlu, duchové šli asi zpět do astrálu. Teď, teď jdu kouřit, do tý hnusný zimy, mrzne. A pak si dám ČOKOLÁDU, BÍLOU... cítím zde Jarka, proto mi je tak fajn.

No, ale ještě nejsem uvolněná, poslouchám tu nahrávku ze sklepa, nic výjimečného tam není, ale lze jasně slyšet, jak tam někdo chodí, a ťuká do všeckého. Zajímavé. Tak se znova objevil. Už se těším, když to dohraje a budu se věnovat pěkným věcem, z tohodle mám dost napětí a strach. Je devět. Určitě si půjdu ještě za Jarkou pečovatelkou po chléb, mám ten salám Divočáka. Joj, a já si pustím pěknou hudbu..! A... a tatínek je v pořádku! Pořádně se najedl kuřete a brambor, oříšků, je hladový. Dnes byl na kontrole ekg a vše je na jedničku... konečně jsem v pohodě... i mluvím normálně, pěkně myslím.

Jsem neprohlédnutelná. Ne že by si mě každý všiml, ale spíš nikdo neví na co myslím, ani můj poklad Jarko. To je tím, že nevystavuju na odiv své chování a nehraju divadlo. Pak splývám s okolím a necítím se výjimečná, nevyčouhám z řady. Zítra mám zase deset eur, sociální Martinka mi to řekla, protože pak je už Silvestr. Tak si objednáám sérum na

tvář. I dnes! Chci se líbit, ale skoro jenom Jarkovi. Už vystřízlivívám.

Jé, už jsem si objednala, protivráskový krém se šafranem. Za chvíli se mi ten tátův mine, chi. Jdu do té, brr, ziimy na balkon, chci si zapálit.

Včera jsem Vilkovi vysvětlovala, proč mne moc nenaplnuje sex. Povídám – radost, kterou pociťuji z lásky ke všemu stvořenému, živému i neživému, štěstí se sdílení a vyměňování si energie s lidmi, pocit uspokojení z bytí – to vše mi přináší dlouhodobý pocit rozkoše, která nepomíjí a je stejně intenzivní, jako fyzický pocit blaha při vyvrcholení. Vilko se smál, že jsem to takhle definovala, ale nerozuměl mi. Rozuměl by mi budhista. No co, tak zůstávám osamocená a nepochopená, chi. Je půlnoc. A konec, jdu spát, dnes jsem toho naspala minimum. Dobrounkou!

Joj, tak jsem spala až do druhé odpoledne. Jsem odpočatá, motkám se, teď je pět. Půjdu tak za dvě hodinky malovat obálku na tenhle deník. Piju rakytníkový horký čaj, abych se zahřála, venku mrzne a na pokoji mám pořádnou zimu. Na večeri jsme dostali uzené maso s křenem, to je všechno moje jezení na Silvestra – dnes je poslední den v roku. Zdálo se mi v noci, že jsem těhotná s Jarkem a pak, že jsem cestovala, a když jsem šla po parku, všude byly napadány nějaká mrtvá zvířata, zajíce, kočky, mořští tvorové, myši... všechno v polorozkladu. Stoupala jsem po tom. A pak ještě, že mě máma bila.

Rozkošnický si nanáším to sérum každé dvě hodinky. Jsem jinak líná, ale těším se na malování, už jsem si vybrala předlohu. Teď mne ještě zavolali dolů a dali mi masko na mrkve s bramborama, tak nebudu hladová, fajn. No, já jdu malovat, chci to mít z krku a chci se těšit z hotového dílka. Pak budu dělat písma na obálku.

Už to mám všechno hotovo, je osm. Celá jsem jakási skapatá, pomalá a unavená. Stavím se, že se mi nikdo na Nový rok neozve. Já jdu číst, musím načerpat sílu. Pak napíšu.

No, Silvestr jsem přespala, jenom jsem se vzbudila na ten rachot. Je šest večer, jsem stále nějak spomalená. Zítra přijede otec, a Vilko má noční. Otec mi zase nadával kvůli penězům za tabák, já myslela že tahle zkušenost se zdravím ho změní. Ne, opakuje furt dookola, že mi jednou týdně musí kupovat tabák a že to stojí peníze. Normálně mi klesla nálada. Celý den jsem doma, už to cítím. Chybí mi Jarko, už týden jsem ho neviděla... jdu poslouchat přednášky budhistického mnicha. Už ho jen slyším a hned mi je dobře! Jdu se věnovat mému zanedbanému duchovnímu světu.

...a z toho mě vyrušila Bětka, navrátilví se z celodenní návštěvy u dcer, na které stále nadává. A jakou radost mi spravila! Donesla mi obložené chlebičky a čokoládové kuličky, a plnou flašku coly! Ze samé radosti jsem Jarkovi napsala dlouhatánský novoroční přání, moc pěkné. Dobře, jdu kouřit do té zimy a pít colu, a, - poslouchat mnicha.

Je půl desáté, a jsem už v pohodě. Nakrájela jsem si cibuli a zalila medem, aby do rána pustila šťávu. Totiž cítím se nachcípáná, cítím drsno v krku a kašlu. Jenom trochu, ale nemívám to. Tak trocha vitaminů v tomto mrazivém období, duplem když mám ještě i na pokoji zimu.

Ten mnich právě povídá, jak dnešní lidé žijí skrz televizi, filosofování a čtení, a jsou mimo realitu. Já žiju opravdu spíš jako mniška, než jako běžná žena – něco tak mezi, příklánějíc se stále k životní filosofii, kterou žijí již sedmadvacet let.

Dá se říct, že jsem jiná, a dokonale rozumím buddhistům, ale mně rozumí málokdo, proto se na lidi raději upřímně usmívám, ať necítí mou sílu a nebojí se mě, to už znám. Ano, jsem laskavá, protože hě hladí meditace, vytvářím si lásku a drogu euforie v mysli a v srdci z pouhé radosti z vnímání a absolutního prožívání přítomné chvíle.

Právě jsem si při poslechu nanášela na řasy to sérum, no a až teď jenom koukám, jaké jsou! Dlouhé a husté, tak o čtvrtinu víc než předtím! Obočí také širší a hustší. A to sérum používám pouze čtrnáct dní. Úžasné, ano, takhle si to pamatuju spřed tří let, používala jsem stejné. Jé, ještě tady mám dvě čokoládové kuličky!

Je jedenáct. Učím se, poslouchám. Přednáška je vtipná a moudrá. Právě říkají o posilování nervových spojů opakovaným používáním. To znám už od mládí, proto jsem se věnovala určitým věcem a jiným ne. Tak jsem se naučila ovládat svou mysl, vědomě si utvářet osobnost. Jak jemná a mocná je mysl...! Dokáže nás i zabít, třeba její moc využít k uzdravování a růstu. Taky hovoří o přízpusobivosti a nemožnosti kontrolovat život.

Jo. Úplně jsem se uklidnila, cítím se dobře. To ten mnich... už tři hodiny ho bez přestání poslouchám. Už půjdu spát, je skoro půlnoc. Nebo ještě ne, chi..? no, trošku upustím z magie a přecházím opět k buddhismu. Pendluji takhle mezi těmito dvěma naukami, jako jsem kdysi bydlela střídavě u mámy a otce. A jo! Buddhismus je mužský – otec, a magie máma, ženská. No tak mi tyto dva principy i nadále přinášejí zdraví a pohodu. Kromě té alergie teď jsem byla naposledy u doktora před pěti lety. Ten mnich právě mluví o tom, že je rád se svou myslí, jako s nejlepším přítelem. To samé můžu říct já, proto mi nedělá problém ticho ani samota. Ty mě léčí. No ty pane, ten mnich právě začal vyprávět o duších, proč se zjevují. Že pokud mějí nevyřešené záležitosti v našem světě, vrací se. Že po smrti nám zůstává jenom mysl, která plyne ke světlu. Trošku jednoduše, ale pravdivě to řekl.

Ano, jsem šťastnější než lidé, kteří si užívají smyslové potěšení. Nemám skoro žádné touhy, pak jsem svobodná, nic mi nezpůsobuje utrpení. Jinak nevím, nevím, jestli jsem v mládí nezažila osvícení, mnoho jsem meditovala a začala jsem bez příčiny každý den plakat štěstím. Možná to byl jenom emocionální stav, ale nebudu to racionalizovat. Nevím, ale uvažuji o tom. Zažívala jsem tenkrát velmi, velmi blažený stav.

Mnich mluví, že máme privilegium, že jsme vyrůstali v chudých poměrech. Bydleli sme v jednom pokoji s vícerymi lidmi. My jsme bydleli tři, máma, bratr a já. Já jsem ještě do svých patnácti let spala v jedné posteli s mámou. Bylo mi velice dobře, byly jsme na sebe moc navázané. Máma mi večer ještě ve třiceti četla verneovky. Probíraly jsme je v kuchyni, kam jsme si chodili zakouřit. Ten náš jednopokojový byt byl plný sdílení a lásky, ještě i s kočkou.

Byly jsme k sobě ohleduplné, nerušili jsme se a stále si povídaly. Takové krásné večery při vaření, dny na výletech na koních nebo jinde v přírodě, rána veselá a můj čas plně vyplněn tvořením šperků z mědi, z polymérové hmoty, z pryskyřice... až do třiatřiceti let. Pak jsem se odstěhovala a máma chtěla být sama. A pak úplně přerušila kontakt. Má hraničnou poruchu osobnosti.

Ještě jdu poslouchat, je jedna. Nemohu se soustředit na psaní, protože napůl poslouchám mnicha. Dobrounkou!

Bože, tady je ale pořádná zima, počítám tak šestnáct stupňů. Sedím těsně při radiátoru, abych se zahřála. Byl tady dnes za mnou táta, byl skvělý. Radostný, milý, zdravě a svěže působící. Mám z toho velkou radost. Dal mi dokonce i deset eur, já jsem padesát, ještě mu chci dát alespoň dvě stovky. Teď bych si ale dobře dala vodku, je mi fakt zima. Měl přijít Vilko, ale je tu Zuzana, nevím proč. Trochu jsem z toho vážná. Jarkovi jsem volala, byl perfektní, pěkně si se mnou povídal. Uvidíme se asi až přes týden, o víkendu bude dělat dříví. Jaksi si připadám dospělejší, bude to asi tím, že včera jsem meditovala meditací mettá, ta mě velmi zahřála, až jsem při ní usnula. Vysílám lásku a pak jsem klidnější, nepotřebuju tolik pozornosti. Je to jakási autonomie, potřeba samoty

a introverce. Taky cítím, že nabírám vnitřní sílu, a klid. Zajímavé, jaký má buddhismus účinek, když jsem dlouho nic nepraktikovala, ale jsem v tom zběhlá a jenom se zase vracím. Objednala jsem si sérum na vlasy, velmi se na něj těším. Všechno mi to přijde budoucí týden, barva na vlasy, krém proti vráskám i to sérum. Budu o sebe pečovat tak, jako bych nejraději pečovala o Jarka. Zítra půjdu do baru, penízky mám. Ani pořádně nekouřím, tam mrzne. Otec mi donesl gumové medvídky, těm jsem strašně ráda, miluji to kousat. Prý je vepřová želatina dobrá na klouby. No, tady při tom radiátoru je super, že mě to dřív nenapadlo.

Už je devět. Ano, teď asi přijde období, kdy si budu uvědomovat svoje Já. Chci trochu změnu. Budu trochu blbá a typicky ženská, to se Jarkovi líbí. Přece jsem si už zvykla na normální, ač omezený život. Čtyři měsíce jsem byla životu vděčná a žila v euforickém rozpoložení, nadmíru komunikativní a překypující citem. Asi mě to vyčerpalo, nebo, jednoduše, už toho bylo dost. Něco se změnilo, jsem uvolněná. Možná je to tím, že jsem koukala televizi, četla běžnou beletrii a přestala mít několikaměsíční inspiraci k malování. Dnes budu zase poslouchat přednášky, sytí to mou duši. Doslova fyzicky cítím, jak nic nepotřebuji od lidí. ani společnost. O Jarkovi vždy vím, co dělá, zdá se mi, že přechází k období druhého mládí. To je krásné, jen ať si to užije.

Poznala jsem to z náznaků myšlenek a úvah, a chce si koupit zlatý řetízek na krk, taky ty sluneční brýle si koupil... láme staré paličaté názory, že Nač to lidé nosí, je to jenom ozdoba. Začíná se zdobit! Já ho v jednom kuse chválím a obdivuju, a upřímně to cítím. Možná jsem mu to vsugerovala a konečně si všiml svých hezkých rysů a počerné, chlapecké elegance.

Jo. Tři roky mého zoufalství jsou pryč. Jéj, vzpomněla jsem si, že mi Jarko kdysi řekl, že jsem jako chameleon, že se všemu přispůsobím a za tu dobu, co je se mnou, jsem pokaždé jiná. Vždy nová, já myslím, že to je tou meditací. Každý den je nový a nikdy se nic neopakuje. Neoblíkám si úsměv, ten vznikne i se všemi odstíny ze situace.

Bětka je nemocná, a já jsem taky zmrzlá, ještě vždy pomalá a líná. A kašlu.

A už jsem se zahřála... dvakrát za sebou, šlo by i třetí, ale už jsem nasyčena. Ach... Jo, o sexu by šlo napsat samostatnou knížku. O reálném partnerovi, nebo inkubovi. Schválně, jestli víte, co to je.

Tak, a už poslouchám mnicha, chi. A pak jdu číst, normálně mě chytla vášeň zvědavosti na Učení po čase bez praxe. A popří tom budu pít gumové medvídky. Ach.....

Bože, jak mi je naprd. Vzbudila jsem se o jedenácti, napsala Jarovi, že napříště přijdu za ním já sama. Napsal mi Nezkus jít sama. Pak jsem se těšila do baru, ten zavřený, mrzla jsem tam asi půl hodiny. A Jaro mi napsal, že když půjdu do města, tak ho už nevidím. Pije v šenku (možná) a já už nemám chuť mu psát. Včera mi řekl, že nepotřebuje tolik lásky. Dobře. Jsem víc nasraná než nešťastná. Zase ten pitomý pokoj a nic nového. Vilo je asi nemocný, tak neotevře ani zítra. Jarovi jsem napsala, ať dá hlavně pozor, aby mu nevyhaslo, protože právě proto nechtěl za mnou jít. Dobře, já se zařídím.

Už to nějak tuším přeháním s těmi myšlenkami. Třeští mi hlava. Nejde z ní vyhnat Jara. To je daň za důvěru, kterou mu dávám. Nějak jsem potměšlá, jako vždy, když kolem mne vše září. Teď vytahuji sílu z mého pohlaví, imaginací. Mám jedno takové cvičení, jak ji z této části těla lze využít a dodat si vitalitu jak fyzicky, tak psychicky. Kouknu se do karet, už včera jsem to chtěla udělat. No, závislost je jistá a Jaro je ke mně v náladě platonické lásky. Opravdu, dnes mi popřál, ať si užiju šenk a že tam najdu lepšího. Vůbec si se mnou dost psal, co nezvykne, a když jsem mu poslala nahou fotku,

zamlkl, jako by se lek. Myslím, že mě pobolívá hlava proto, že teď se namáhají jiné centra, myslím z levé jsem přesedlala na pravou hemisféru, ženskou. Už to znám, když změním koníček, nebo se rozhodnu změnit, začít něco nového. Trvá to tak dva dny. Já pro něho znamenám jisté štěstí. Udrží kontakt s vdanou ženou (to vyšlo dvakrát), ale lásku k ní necítí, jenom přátelství. Víc nechci vědět.

Končím se srdcem na dlani, které jsem mu dávala. Ať se o něj postará ona, hehe. A víno dostal od kolegyně z práce, po které sexuálně touží. Jasně, že vím o koho jde, o Zdenu. Tátra mu vůbec nenapíšu, nemám chuť.

Vilko ke mně cítí šťastnou lásku, no teda, chi. Jaro ke mně cítí spalující vášeň a žárlivost. To byly Lenormandky, teď Crowley tarot.

No, nic moc. Já jdu spát, už to kašlu. Žila jsem tuším v nějakém spánku, proto říkal Jaro, že jsem dětská. Tak teď ať vidí, co bude. Dobrou noc, bolí mě hlava.

Tak – nevím, co se stalo, jestli jsem se po dvou dnech meditace změnila, ale asi ano. Všechno prospívá a funguje! Dnes jsem plakala, protože jsem se trápila, že Jarko má ženu. Psala jsem mu, tak mi řekl, abych šla na pivo. A tak jsem ho poslechla. Byla jsem v šenku, ne v baru, ale špinavém šenku, kde mě kdysi vzal. Tam jsem potkala jeho kamaráda, skoro rodinu, jmenuje se Fašo. Povídal jsme si o něm, a pán mi vzal pivo, může mu táhnout tak na šedesát. Pak tam byl ještě jeden chlap, co ho znám z města, Kocky, největšího pajzlu u nás. Ten se prý pobil a udřel taky šenkářku, tak tam má zákaz. Takový medvěd. Povídal, že na Silvestra si vázal slučku, ale že si to rozmyslel, docela vážně. Z těch řečí jsem byla v takové realitě a chladu... chtěla jsem si koupit ploskačku do domova (přenesla bych ji zase v botě), ale neměli. Tak jsem šla směrem do města a nemohla jsem najít trafikou, co tam kdysi byla... ptala jsem se jednoho ochotního a veselého športovce, co běhal, prý to tam už vůbec není... jak stárneme... no a pak.

Pak jsem volala Jarkovi. Byla jsem tak výmluvná, lichotící a příjemná, ýe Jarko dostal dobrou náladu. Ženu na sto procent nemá, kašlu karty. Pověděla jsem mu, že ho už nebudu otravovat s ženskýmá věcmá a radši to povím kamarádce. A že má práci, takže ho nebudu stresovat, aby se mi věnoval. A taky ýe už nebudu taková dětská, to nemá rád. Budu radši dívčí... chi. Pak jsem mu řekla, že ten brutální film o bojovníkovi, houževnatém a silném, mi připomíná jeho, jeho život se mnou. On že Ach bože, to mne neporovnávej, ale já věděla, že když to tehdy na Vánoce koukal, chtěl to ode mne slyšet. Tak mám srdíčko v pořádku, není mi zima a Marcelovi, co mi vaří vodu na čaj, jsem dala pusku na tvář. Jsem blažená z citů, ještě k tomu jsem volala tátovi, a ten papá guláš!! Jeho přítelkyně mu navařila. Tak se už úplně rozplývám..... zítra je pondělí, konečně pracovní den.

Su teda pořádně nachmelená, ty tři piva byly asi dvanáctky. Jdu spát, úplně vypínám. Dobrou!

Jsem ve švungu. Spala jsem do devíti, pak jsem si šla po deset eur, zítra je svátek a nejsou tady, jinak mi dávají v úterý. Joj, jak mě bolela hlava, tak jsem si šla druhýkrát za půlrok co jsem tady, sebrat paralen. Neužívám nic ani při mzenesu, to nemám takové bolesti. Pak jsem volala s tátou, kterého trochu hněvalo srdíčko, a mluvili jsme o tom, že si dám udělat zuby, normálně protézu. Slyšela jsem v telefonu, že mu od štěstí asi tekly slzy, protože měl zalehlé v nose. Už jsem se i objednala k zubaři. Pak mi volala, že jak se mnou mluvil, srdíčko zrazu začalo pracovat normálně a už je mu dobře. Juj. Pak jsem si promyslela, že když už jsem neminula vánoční příspěvek na nic, tátovi dám stovku a Jarkovi taky. Chci aby si našetřil na zoubky, taky potřebuje protézu. Jarda to v telefonu odmítal, ale já mu je dám. Stovka je stovka, a protéza stojí asi šestset. Bože, Bětka mi sem furt nasraná

běhá a všechno mi povídá, a kazí náladu nasraností. Jedna nesamostatná vysávačka energie. No.

Zítřejší, slyšíš, zítra mi přijdou tři balíčky! Mám třicetpět eur, budou stát třicet – každý deset, a pak ještě můžu jít do baru, zítra mám vycházku. Moc se těším, budou další kosmetické přípravky na péči o sebe. Poslouchám celý den budhistickou hudbu a dělám mi to náladu. Normálně jsem se na oběd cítila jako svobodná ve třiceti osmi. Mám plno elánu, energie, úplně nové myšlenky. Dala jsem si i kávu, protože mi asi chybí kofein, když jsem na něj zvyklá. Moc se těším na malování, vše bude z hlavy... teď v lednu budu mít tu vřstavu, ach, a chci aby tady byl tatínek! Mám ho teď ještě radši a chci mu dělat jenom radost, změnil se k dobrému, je víc pozitivní a těší se z maličkostí, mizí ta jeho přešpekulovanost i vychcanost, je více upřímný. To je krásné, jak nás tělo učí. Večer jsem usnula už o osmi při meditaci, to ty dvanáctky, hehe. Ale do toho pajzlu nebudu chodit, Vilkův bar má omnoho lepší atmosféru a pořád po sebe strčilíme duchaplnosti. Joj, a já po čtyřech letech jsem byla ve městě! Na ulici ani noha, a to bylo jenom půl páté, všude jenom auta a podezřívavost, divokost a nebezpečí, když někdo šel vysypat směti, vypadal, jako kdyby ho v tu chvíli měla srazit kulka. Jedla jsem dnes až o pěti, bramborové placky, stačilo a už dnes nebudu nic jíst, mám jiné radosti a povinnosti. Taky jsem prala, prášila a větrala kožešinky na zem a uklízela, co se dalo. Jsem čistounká, každý den se sprchuju. Teď si jdu udělat ještě třetí kafe a jdu malovat. Hurá. Můj Buddha, takhle mi zas pomohl...

...a nejen on, Jarko, Táta a Vilko. Samí muži. Žena, ani máma, mě nikdy nepochopila a nebyla jsem s ní spokojená. Stále pod dohledem, stále kritizována, stále ta hloupá, naivní a zlá. Tito tři lidé mě berou přirozeně a uvolněně, jaká jsem, a mějí mě upřímně rádi. Vilka ještě neznám, ale moc mi pomohl. Ostatních mužů si vůbec nepamatuju. Nic mi nedali.

To jsem asi musela dospět na takovou úroveň, že si to už zasloužím. Něco ve mně vzniklo, jakási zkušenost, nejenom z dobrodružství, ale výhra sama nad sebou... už podruhé, prvně, když jsem porazila nevyléčitelnou nemoc magickými a budhistickými praktikami. Trvalo to patnáct let. Každodenní boj s celou tou paletou emocí a stavů. Dodnes si je pamatuju, byly úplně jiné, už bych je nedokázala prožít. Až teď, když jsem v bezpečí, mám čas žít. Nejenom, jako předtím, bojovat na třech frontách. Teď všechno zmáknou pouze naučenou reakcí, která vždy zabere. Zbývá mi už jenom půlka, možná čtvrtina života. Chci si ji užít, chci být v tomto nádherném světě co nejdéle. To bych neměla kouřit a pít. Ale právě to mě naplňuje. Když se podívám na starší fotky, čtu v nich každé své rozpoložení. Na některých vypadám jako vrahyně, na jiných nemocná a jindy nezdravě šťastná. Ale jsou tam i ty klidné, pořád to jádro, které ve mně přetrvává a ustaluje se. Klid, ticho, spokojenost a úplná vyrovnanost. Během života jsem už víckrát lidi slyšela o mně říkat, že jsem k podivení vyrovnaná a silná. To byla moje priorita od dvaceti. To jsem ještě netušila, co budu muset v životě zvládnout, ale až když jsem už nemohla, pomohl mi stát tímto domovem. Tímto, ne tím předchozím.

Tam jsem se naučila jenom tvrdosti a extroverci, otevřeně o sobě psát, naučila jsem se vytrvale psát. Vždyť jsem tam napsala všechny povídky, dvě knížky vydala a napsala dva denníky. Zase pokračuju v vytvořeném zvyku, těžko na cvičišti, lehko na bojišti. Já se neumím chovat přirozeně podle pravidel, až když se ponořím do proudu života, tehdy dělám všechno to, co druží oceňují. Když ode mne nic nikdo neočekává a můžu ukázat svoje velké srdce, když mě nikdo do ničeho nenutí a s radostí můžu dělat vše podle lidských zákonů. Jsem velmi spokojená. Zlidštívám, když se ke mně chovají jako k člověku, na to už jsem i zapoměla. Až teď po

půlroce, si začínám uvědomovat sama sebe a až teď začínám doopravdy normálně žít. Už nemusím snášet ponížení a ztrátu lidské důstojnosti. Všechno jsem to vypsal, když mi už nikdo předtím nepomohl. Pomohla mi má opatrovnice... a dohromady jsme za tři roky mluvili spolu asi jenom třičtvrtě hodinu. No, je leden, trochu jsem se koukla zpátky... jsem zasněná, což je příznačné pro zasloužený odpočinek.

Zítřejší jdu do baru, mám ještě pět eur. Tak mohu čekat balíčky! To bude krásný den, měla bych jít dříve spát, protože kuriér chodí kolem osmi. Je jedenáct. Dnes za celý den tři placky a čaj s kávou. Hubnu, padají mi gatě, chi.

Malovala jsem z fantazie, kam mne ruka a hudba vedly. Poslouchala jsem budhistickou, a vůbec nejsem unavená, trvalo mi to tak hodinku. Taková povznesená. A jinak, odkdy medituji, lépe vidím krásu a mám úplně nové myšlenky a krásné pocity štěstí.

A to jsou jenom tři dny... já se ani nedivím, že se toho nechci vzdát, ať se mi smějí, že jsem přeslazená. No dobře, jdu už opravdu spát, neboť chci být zítra odpočatá. Dobrou noc...

No jáj, nemohu spát. Bude pět a já se tak těším na ty balíčky... a přemýšlela jsem také o výstavě, kterou budu mít. Nic. Vyzvednu si balíčky, pospím si a pak půjdu do baru. Nebo i nevyspalá, tehdy mám intenzivnější vnímání a trocha změněný stav vědomí, taký snový. Totiž když mám deficit spánku, při pohém zavření očí se mi vynářejí skoro až vizuálně a zvukově všelijaké představy, úplné pitomosti, většinou z pohádek a o zvířatech. Jdu si dát dole zalít čaj a půjdu na balkon, mrzne, ale jsem jaksi přehřátá, potřebuji čerstvý vzduch – teď jsem tam seděla asi pět minut pouze v kalhotkách.

Je deset večer. Byla jsem v baru. Vilko barman a majitel povídal, povídal, a já zaujatě poslouchala. Povětšinou mluvu věnoval mně, ačkoli jsem krátkozraká, cítila jsem, že se na mne kouká. Cítila jsem se solidně, inteligentně a v klidu, v pohodě. Vypila jsem tři piva a pak jsem ho poprosila o sekeru za obrázek. Že, ty dvě deci vodky, co mi dá, využiju na malování. Strčila jsem lahvičku do čizmy a běžela na domov. A hned malovala... až se dívám, že obrázek vypadá normálně a konzistentně. A je v něm přesně ta emoce, co jsem cítila, když jsem si s Vilkem povídala. Chudák, byl nemocný, měl čtyřicítka a doktor měl dovolenou. Vypil, podle mé rady, nakrájenou cibuli zalitou medem, tu šťávu, co to pustí. Jistě ho to posilnilo. Teď vypadá perfektně. Cítím z něho tu úlevu, že už je zase zdrav.

Jardovi jsem volala a byla jsem úplně normální a velice příjemná, ale urazil se, že jsem byla v šenku. Tak ať, vždyť se zase odrazil. A co mě dojalo, volala jsem tátovi, ten taky zjistil, že jsem pila, a když jsem mu řekla, že se zítra moc těším na balíček, řekl, že zavolá do domova, aby mi nedávali tolik peněz... proboha... to jsem od něj nečekala. Byl nasupený, jako vždycky, když si poradím sama a mám radost. Jenomže, bacha, haha. Já už finančně nejsem od nikoho závislá, o peníze mi pečuje zlatá Pavlínka, sociální. Takže těch sto, co jsem chtěla tátovi dát (a velice je chtěl), dám Jarkovi. Ten mě sice poslal do píce, ale to jenom z nervů, bez hněvu, je unavený. A táta si může akorát tak vylízat řiť. Je to hovado a ani tenhle zážitek ohrožení života ho ničemu nenaučil. Prostě mi nedopřeje! Já nevím jestli závidí (to má v oblíbě), nebo mi jebe. No nic....,

Zapálila jsem vonnou tyčinku a je mi krásně. Z toho lidského kontaktu s lidmi v baru. Cítím se jako plnohodnotný, talentovaný člen společnosti. To ti ten pocit dají jenom lidé, kteří tě už znají. Zítřejší mi přijdou tři balíčky a peníze MÁM! Ušetřila jsem si. Dnes jsem jedla jenom jeden chleba s brynzovou pomazánkou, teď před chvílí. Nejsem hladová, nevím co mi je. Jsem zamilovaná..? chi... dobře, jdu odpočívat, kouřit, pít čaj a tak.

Nikomu nevěřím, nemám ani Jarka, ani tátu. Jsem úplně sama a pečuje o mne stát. Vždy lepší, než takzvaní blízcí... to už znám, je to peklo. Nemají mne rádi a já... toužím po opravdové lásce. Jarda jí byl schopen jenom pár měsíců... alespoň něco. Půjdu meditoval... joj, jak tak píšu, úplně se mi uvolnilo stehna a hřbet... ten obrázek je špatný, ale právě v tom spočívá jeho poselství... aby se lidi nekoukali na fyzickou krásu, ale na emoci, kterou jsem se snažila vyjádřit. No jo, Vilko m odměnu za ploskačku a peníze, dvě eura, mu jistě vrátím. Udělal mi velmi hezký večer a dal mi pocítit moji individualitu, strašně dobře komunikuje. Je to asi tím, že často chodí do Ameriky a cestuje i jinam, má hřejivou energii svého otce, kterého jsem znala, tančila s ním, a který bohužel už zemřel.

Ráno jsem vstala o sedmi, protože dnes mi přišly všechny tři balíčky! Krém na vrásky, sérum na vlasy a barva Henna, už mi působí na vlasech, dala jsem si na ni igelit a utěrák, ať se pěkně hřeje a nechám ji působit až do noci. Nevím, nevím, zda mi to chytí, je velice slabá, zelený prášek rozmíchaný podle návodu s vlažnou vodou. Nepokryje celé vlasy, budu mít takový přeliv. A doufám, že zase nebudou zelené, jako v mládí, chi. Ale – budu mít perfektní pocit, že na mně není nic umělého, dokonce ani ta barva. Jenom bylinky! Je tady velká zima, venku je asi minus šest. Zítra přijede táta, už jsme v pohodě. Nese mi zase moje oblíbené gumové medvídky. Pak půjdu do baru, jestli to stihnu, vyberu si deset.

Mám spolubydlící, šedesátiletou babku, tak blbou a nemocnou, že je to nepěkné. Lepí se na mne psychicky i fyzicky, furt mne chytá, čumí, zkoušela již na mne už i pláč. A prý se posírá. No sbohem... televizi našťestí nemá a jediné, co by mi vadilo, je chrápání. To by bylo v prdeli. Nevadí, já si tady můj klid nenechám rozhodit. Pověštině si ji nevšímám, aby si nezvykla, že se jí budu věnovat a odpovědět na pitomosti každých deset sekund. Zle je jí rozumět a hlas má jakoby šla na popravu, plný nemocných emocí. Je věřící, ah bože, to jsou největší hovada. Všechno podle pravidel a vlastní povaha Dábel. No nic, pokračuju jako kdyby tady nebyla. Je umělá.

Jdu se zakutrat pod peřinu, je mi zima.

Joj, je tady Vilko...! vypadá dobře a odpočaté. Donesl mi dvě Plzně... bude krásná noc, nabarvila jsem si vlasy s tou Hennou a celkem to chytilo. Nádherně se lesknou a šediny není tak vidět. Ta barva není ani tak černá, spíš šedá. To si zvyknu, jsem spokojená, hlavně, že je to příroda. Tak, a už mám všechno. Je deset, už jenom dvě hodinky. Hurá... té holce řeknu, že se jdu dívat na televizi, je tak blbá, že jí to nedojde. Dvacet minut se plačlivým hlasem modlila, to mi hodně půjde na nervy. Musí si zvyknout, že určitě tady nejsou pro ni, ale sama pro sebe. A taky si musí zvyknout na ťukání kláves a světlo v noci. Dobře, už ji neřeším.

Teď si půjdu vmasírovat do vlasů sérum na růst a vitalitu. Bolí mě trochu v krku, tak nejsem úplně fit, i hlavu cítím. Pak o půlnoci půjdu za Vilkem a užiju si noc.

Je půl jedenácté. Jsem trochu unavená, už se těším na pivko. Ta holka nechrápe, supr. Hudbu poslouchám na sluchátka, ať spí. A neotravuje, hehe. Dnes se trochu pohraju s Vilkem, dlužím mu to. Budu moc něžná, tak to cítím. Vznikl mezi námi zvláštní cit, celkem čistý. Už se nebojím duchů, je dobře, že je tady ta Terka. Teď je první den, tak je to vše takové nové, pak bude pohoda, to vidím. Je hodná. Pustila jsem si Café del mar vol. 7, které má rád taky Vilko z baru. Je to melodická relaxace s rytmem, taková jako bych byla na trávě. Na Jarka myslím méně, pak mu tolik nepíšu a neruším ho. Ah, moje srdíčko krásné půvabné. Ten nový krém na vrásky pro zralou pleť je velmi příjemný, obličej mám pořád hladký, hebký a jemný. Teď jsem si dala i maskaru, ať má Vilko na co koukat, chi. Dobře, jdu po svém, po třetí napíšu.

Jsou čtyři. Ach...

Dobrou hodinu a půl jsme si hráli... já jsem se obnažila před Vilkem a byla jsem uspokojena... nemilovali jsme se, jenom líbali... on byl ve stresu, souřil ho čas a bál se, že nás někdo najde. Cítila jsem zpacenou horoučnost jeho paží a lačné polibky, velmi mě chtěl, ale necítila jsem ani zamak nátlaku, natož násilí. Tak měl podívanou... chi! Řekl mi, že jsem nádherná, víckrát, tady (a ukázal si na srdce), i tělo... já jsem pak byla velice erotická a nasycená, a byl z toho ve stresu, koktal, měl slabounké tiky a prý se cítí trapně. Trapné ale neexistuje, existuje jen přirozené prožívání a netřeba se vůbec soudit, říkám. Veliká upřímnost, veliký zážitek, silné emoce. Teď jsem na pokoji a piju kafe, co mi Vilko dole udělal. Jsem strašně klidná, uvolněná. Jdu se starat o mé vlásky, obličej a řasy, pak kouřit, vypít kafe a spinkat. Je mi krásně...

Tak. Jaro s ese mnou rozešel. Dnes jsem mu psala, jestli přes víkend můžu přijít, zítra by jsem měla odchod. Napsal mi jedno slovo: Pozdě. Tak víš, co jsem si mohla domyslet. Že se vyspal s jinou a má vztah. Dobře, byla jsem akorát u Vilka v šenku hned jsem mu to řekla. Velmi upřímně mi řekl, že je mu to líto. Trochu jsem poplakala. A vzala si jednu dvojdecovku domů. Nevím to pochopit, nevím se v tom vyznat. Jarovi jsem napsala několik překrásných a několik ošklivých zpráv. Stále to nečte a má mě zablokovanou. Spí s jinou? Teď? Nebo jenom žárí na mou společenskou povahu,? Nevím, a jsem už z něho unavená. Nebudu jako blbec na gumičce, jako kdysi. Miluji ho, ale nemám už kapacitu na tento vztah. Zítra bohužel nemám vycházky, takže nemůžu ani pít, teď, když to tak velmi potřebuju. Bude mrtvý den. To je život, boha. Jaro... Jaro!!! Zbláznil ses!? Jestli mě podvedl, nikdy se mu už nedám.

Ať si pokračuje s ní. Ale která žena by chtěla chlápka, co chodí pít s bezdomovci..? jsem i šťastná, že jsem svobodná... vlastně mi nic neubudlo, jenom to, že někdo se mnou mluví. A to otravně. No nic, jsem velmi silná žena, řekl mi to i Vilko. Tak se teď půjdu postarat o můj zevnějšek, ačkoli srdce bouří, a pak ještě cigu a hotovo, půjdu spát. Nikdo mi už nikdy nebude stát za to, abych se zanedbávala. A Jaro ať si jebe s kým chce, protože na ženě ho zajímá jenom pohlaví, nic víc. Dobrou, chi.

Jsou čtyři, výjimečně jsem se v noci vzbudila, spala jsem tak tři hodinky. Cítím změnu, něco cizího... jakobych se postavila na vlastní nohy a zůstala v neznámu. Jsem trochu zmatená, ale to bude tou vodkou. Jdu si udělat kafe. Jarovi už jaksi nemám co říct, necítím ani žárlivost, ani zklamání, jen překvapení. Ale, měla jsem už takovou předvánoční intuici, že není jenom se mnou, takže takový šok to zase nebyl. Jojo, jdu si trochu popřemýšlet.

Je mi hodně špatně. Zalívá mne studený pot, cítím mírnou úzkost. Po nevímkové době. Ještěže na denní přišel Vilko...! chová se ke mně krásně a zvedá mi náladu, jsem bílá jako stěna. Stěží stojím, budu ležet celý den. A takové krásné Vánoce jsme měli... výdy, když je všechno v pohodě a ideální, udělá podraz.

Tak ať. Už jsem návštěvu odhlásila, dali mi desítku na víkend. Tak ať si ten blbeček užívá, stejně se mu to za chvíli rozpadne. A potom už nic. Zestárne sám.

Jo a vybavují se mi detaily, například oslovil zajíce ženským jménem... no tak ať. Td jsem si uvědomila, že už nepatříme k sobě. On se soustředí na dům a chce mít doma puťku. S tou novou to nedopadne dobře, znám Jara, je zlý. Díkybůh, že už je večer. Mám tento hnusný den s opicí a šokem za sebou. A ještě k tomu beze spánku. No jo, zítra jedu do baru. Jaro si teď užívá, já na to nejsem. Minule při milování vulgárně vyplazoval jazyk, bylo to ohybné. V poslední době jakoby dost zestárl, a je strašně nervózní. Hodně pije. Už teď si

držím odstup, asi mu už vůbec nebudu psát. O moc nepříjdu, protože poslední dobou už mi ani nezvedal telefon. Zprávy byly úsečné a jaksi tvrdší, oplzlé. Dobře, nebudu se už nad tím zamýšlet, to chce čas. Velmi jsem ochladla, vše je temné, venku mínus šest a... plakala jsem jenom chvíli včera v baru. Jaksi ho prostě už nemám ráda.

Jaj, už je dobře. Napsala jsem mu: Ser to pes, buď šťastný. Opustil si mě v nejhorší chvíli. Nikoho jsem neztratila. Mně to ještě potrvá, až si někoho najdu. Musím si od tebe odvyknout. TO je fér.

No dobře, obracím list. Jsem klidná a myslím, že budu i dobře spát. Jaké štěstí, že mám tady klid. Do města chodit nebudu, ať nevidím zlo. Bere mi to vitalitu. Už přicházím na jiné myšlenky. No jo, naše cesty se rozešly, a není to porvě, ale teď už nevěřím v návrat. Možná tak v přátelství. Právě teď jsem zlomila ten začarovaný kolotoč, který se neustále otáčel. Překonala jsem minulost. Na jeden den se mi vrátily hrozné vzpomínky na život s ním... nikdy víc. Je to přesně deset let, co jsme byli spolu. Mám dojem, že teď se kolem mě děje mnoho věcí, a já si tady čučkám v klidu. To je dobře, jakýto dar. Jsem konečně chráněná. Jinak Jarov kamarád, který ho postavil na nohy, je v problémech a na Vánoce Jarovi vyčítal, že se na něj vykašlal. A Jaro nic... co já s tebou mám? A vidíš, mě udělal to samé. Teď mám ještě trochu strach, že mě bude pronásledovat a chtít mi ublížit všelijak, to se mi vybavil reflex. A, snad už dozrál.

Kdybych si za deset let, co jsem byla nemocná, nezvykla na život jako na housenkové dráze, tak to s Jarkem nevydržím. Ráno mi napsal, jestli chci „jebkat“. Takže za hodinu se setkáme... já jsem tak šťastná... mívá mu ukazují city. Jeho při mně drží hlavně to, že mě nemá jistou. Jinak by spyšněl a ženu by hledal on. Je mi strašně fajn, svítí slunce a není už mráz. Už mu nebudu tolik ukazovat mé city, budu trochu potvora, ne tak čitelná. Na to vždy zabere náklonností a lepším chováním. Nemohu mu všechno hovořit, svoje ženské lstičky si nechám pro sebe, chi. Fakt jsem asi už dozrála i já. Ví, jak na muže, chi...

Bože.. to bylo krásné... vzal mě taxíkem k sobě a řekl taxikářce, že to bude často... byla velmi příjemná. Tak, tak jsme spolu ztrávili krásný čas... a věděl, že jsem se díky němu vyléčila z ... ze schizofrenie. Já si to dovolím napsat, protože už jsem vzlččená, ačkoli se říká, že se to nedá úplně vyléčit. Tak já cítím, že ano... mívám zvláštní filosofické nálady, ale je to jenom stotisícina mého života. A teď k realitě. Jarko mi dal pečené stehno, a tolik, tolik jsem k němu byla upřímná... možná se podivil. I mi to napsal; Co to píšeš..? Překvapen a potěšen. A ač jsem nevěděla a nepsal mi to, věděla jsem dnes, že je ve městě. A byla to pravda. Ví, že jsem čarodějka, chi. Miluji ho a žádný jiný muž do mne vniknout nemůže, musel by mne znásilnit. Jsem fascinovaná jeho zjevem, je tak šarmantní... i po deseti letech spolu, je to normální..?

No jo, teď jsem babičce pustila pohádku, protože pláče. A hned se uklidnila. Dýchá pěkně. Trošku ji tím provázím, komentuju pohádku. Ach, Jarko mě k sobě zavezl taxíkem... a taxikářce řekl, že bude chodit často..! Jak já ho miluju... jsem až posedlá, ale nikdo, ani on, to neví... dnes, dnes jsem mu řekla, že schizofrenii vyléčí jenom láska... a je to tak, opravdu jsem vyléčená. Nemám žádné příznaky. Jsem na něj vázaná víc, než na otce, co je dost blbě.

Ještě teď ho cítím... a dal mi zbytek mých peněz, pět eur, abych mohla jít na pivo... všechno jsem mu odtud psala, kdo je tam, co cítím. Teď si jdu při pohádce a spinkající babce vmasírovat vlasové sérum, namazat řasy.. natřít vrásky. Pěkně se pohladím, Jarko se mne dnes nahladil i pokousal mě, chi!

Ach jaj, ani nevím, co píšu, protože jsem přiočilá. Ale to je docela dost možné, že je to dobře. Odmrzají mi prsty, protože

kouřím na balkóně. A už si chystám mou kosmetiku. Jdu se trochu rozmazlit.

No jo, kolik to je hodin..? jedenáct v noci. Malovala jsem, nepovedlo se. Je to syrové a hrubé. Zpaměti. Ta drblá babka si povídá sama pro sebe, ruší mě to. Vydává ruzné pazvuky a kašle jak starý hrnec. Já jsem byla v baru, donesla jsem dva obrázky a Vilko mi dal na sekeru pivo a dvojdecovku. V úterý mu pěkně vrátím. Hrála jsem si s jeho psem, bílý krpáň, moc hezký, olizoval mi obličej a dával packy. Vilko byl takový domácí, klidný a bylo z něho cítit starší zralost, je mu sedmačtyřicet. V telce šla pohádka. Cítím se velice fajn, psali jsme si i s Jarkem. Dnes dělal dřevo a vařil. Můj domácí hrdina, bojovník... miluji ho. Má zase šest nových králíků, ta kastrace samečka se nepovedla, stejně jako mně interupce. Teď si půjdu dát sérum do vlasů, pustím si pink Floyd a pak kouřit a spát. Zítra je už pracovní pondělí, tak se celkem těším na ruch. Já bych se teď s Jarkem milovala, ah... nemám chuť na sex, ale na to splynutí... včera mu stál tak napůl, tak říkám – Jari, dneska je to víc o citě... protože jindy je tvrdý jako skála. Počítám, že má asi dvacet centimetrů, a to je akorát pro mne. Jinak bych ho ztěžila cítila. Perfektně nám to klapě, mohli by jsme být spolu velmi často, ale spíš si píšeme a voláme, co děláme samostatně a jak se máme. Napsala jsem mu, že by bolo dobré, kdyby si našel kamarádku, ne na sex, ale na povídání. Jako mám já kamarády, které nemiluji. Ať si ten muž užívá života, já ho držet v kleci nebudu. Chci, aby byl šťasten. Ráno mě vzbudil Vilko, má denní. Slíbil mi, že mi dá na klíči to video ze sklepa. Jsou tři a šest hodin jsem měla na hlavě hennu. Intenzivně se o sebe z dlouhé chvíle starám a baví mě to. Už jenom tři dny a další tři budu trávit u Jarka... ach. Zítra si jedu po peníze, deset. Půjdu do baru vrátit sekeru a popít. Dnes byl očištný den, piju bylinkové čaje a pořádně jím. Až ten hrozný obrázek výše uschne, přemaluju jej, byla by to škoda plátna a práce. Na oběd jsem měla Vílkovy brynzáky, on je nesnáší. Koukala jsem Bambuľku, pohádku o pětileté holčičce. Teď se fakt cítím fajn, všechno klapě. Ještě zavolám tátovi a večer pak Jarkovi.

No, je deset, a za chvíli půjdu spát. Namalovala jsem vílu z fantazie, podařila se, ale je to jenom patnáct krát patnáct. Zítra půjde Vílkovi do baru.

Je deset na druhý den.

Právě jsem doposlouchala tu nahrávku. Bylo slyšet vzdálené kroky a nejasný hluboký mužský hlas, ledva postřehnutelné mumlání. Po asi půl hodině napínání sluchu mě nadhodilo a spanikářila jsem, chtěla vypnout počítač, na kterém jsem si video do sluchátek přehrávala. Maximálně zřetelně se mi do uší zaryly jakési pazvuky příjemného ženského hlasu. No mne snad drbne, poslechnu si to až zítra, uložila jsem tři minuty, ve kterých se to ozvalo, do mobilu; kamera totiž natáčela v trojminutových oddělených etapách. Ještě mě napadlo, jestli to nebylo oznámení na vybíjející se baterii. Uvidím zítra, jsem potěšena.

Dnes jsem nemohla do baru, ačkoli mám volno, protože nás nepustili ven, je poledovice. Zítra zase nudný den doma, nemám vycházky. Terka tu furt sténá, prý myslí na Ježíška. Je to šedesátileté batole. Půjdu spát, jsem jakási utahaná a klidná.

No, nic. Bylo to přeci jenom oznámení o stavu kamery, slyšela jsem anglicky něco jako „blue power“. No ale já si seženu dobrý hlasový záznamník s vysokou kvalitou nahrávání. Obraz se tam, cítím, nepodaří zachytit, ty duše jsou jemné. Ten smích před pár měsíci byl nevyvratitelný a paranormální. Myslím, že to stojí za to zkoumat. Dobře jsem jinak spala, Terezka slabě chrápala a to mi dalo pocit domova. Ona si, než zaspí, tak mrkoce pro sebe, jako dítě. No dobře, jdu si udělat kosmetiku.

Posílám k Jarkovi. Těším se příště, chi...